HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

"Vy representujete ve svobodném světě vlast. Vlast potřebuje lásku a pomoc. Buďte svorni! Jen svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN,
arcibiskup pražský.

Udržení českého vědomí, řeči a novin v Americe žádá osobní obětí a nadšené spolupráce každého z nás.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623 | Roč. I. — Číslo 1. | Sobota (Saturday) 3. ledna 1976 | Cena 25 centů

Komu jinému se máme svěřit pod bezpečnou ochranu při tomto "kroku do života", ne-li Tě, kterou nám dal Kristus Pán za pomocnici a ochránkyni ve chvíli, když na Golgotě umíral. Matko Boží, Pomocnice křesťanů, stůj při nás, pomáhej nám a neopouštěj nás!

DRAZÍ BRATŘI A SESTRY VE VÍŘE I V RODNÉ MLUVĚ, MILÍ PŘÁTELÉ KOLEM CHICAGSKÉHO "VELEHRADU":

ze srdce rád a upřímně žehnám vaší společné práci a iniciativě pro udržení našeho českoamerického katolického tisku. Přebíráte pochodeň, kterou si naši pionýři přinesli z rodné staré vlasti a donesli ji až do vašich dnešních dnů. Usilujte o to, abyste ji jednou zase mohli odevzdat stále planoucí svým dětem. "HLASU NÁRODA" vyprošuji Boží pomoc, ochranu a požehnání.

v Kristu Váš
Jan L. Mořkovský,

dne 1. ledna o svátku Matky Boží - Matky Církve L.P. 1976.

Dr. JIŘÍ S. BENSON:

JAKÝ JE PRAVÝ SMYSL DOPLŇKU O ROVNÝCH PRÁVECH?

Doplněk o rovných právech se nezdá být nic špatného, aspoň podle slovního znění. Všichni Američané věří v rovná práva všech občanů, ve stejnou spravedlnost pro všechny, v zajištění stejných možností všem a ve stejnou ochranu všech, a je tomu tak dobře. Tohle všechno ukazuje na pravou povahu Ameriky; po celých 200 let jsme vynakládali své nejlepší úsilí ve snaze, dospět k tomuto ideálu. Zeptejme se kterékoliv osoby, žijící ve světě mimo hranice Spojených států, zda u nich mají stejnou možnost uplatnění jakou máme my, Američané.

Slova "Doplněk o lidských právech" nevyvolávají žádnou špatnou představu. Také samotný text doplňku nezní nikterak nebezpečně: "Rovnost práv před zákonem nesmí být upírána či zkracována z důvodu pohlaví ani Spojenými státy ani kterýmkoliv státem Unie."

Závažná zpráva z Ohia.

V létě 1975 byla uveřejněna "Zpráva komise státu Ohia pro uskutečnění doplňku o rovných právech"; bude-li uskutečněno vše, co je v této zprávě navrhováno, pak je zjevné, že v tomto doplňku je mnoho vadného.

Jen máloco v této zprávě se liší od záměrů V. L. Lenina, který už v roce 1920 povzbuzo-

(Pokračování na str. 6.)

František Schwarzenberg:

"Hlasu národa" na cestu

"Na počátku bylo slovo." Tak začíná evangelium sv. Jana, které do jazyka slovanského přeložil věrozvěst Cyril-Konstantin, když se vypravil k nám na Moravu. Tato chvála slova je tedy dozajista jednou z prvních vět, napsaných naší řečí v oné době, kdy apoštolským dílem světců Cyrila a Metoděje vstoupil náš národ v okruh národů vzdělaných a kdy byl položen základ naší kultuře.

Evangelista Jan ovšem mluví o Slovu Božím, o nejvyšším projevu lásky Boží; o Slovu, které se v čase vtělilo. Ale i slovo lidské je projevem lásky Boží. Bez lidské řeči, bez daru slova bychom se nemohli modlit, nemohli si vyznávat lásku, nemohli si vyměňovat myšlenky a názory, sdělovat výzkumy a sloužit pokroku lidstva.

A ze všech slov na celém světě je nám vždy nejdražší slovo v jazyce mateřském. Proto chceme slyšet slovo Boží v jazyce nám vlastním; chceme v jazyce rodném číst pravdu o tom, co se děje ve světě, v Církvi i doma u nás. V zemi našich předků sice dnes vychází mnoho českých a slovenských novin a časopisů, ale pravdy celé se tam nedočteme. Jen mimo hranice naší původní vlasti je dnes možno svobodně psát a hlásat pravdu.

A právě tomuto úkolu bude sloužit "Hlas národa". Začíná vycházet v době, kdy tolik jiných našich časopisů ve světě zaniká. Je třeba nesmírně dobré vůle a obětavosti početného okruhu lidí, aby "Hlas národa" mohl svůj úkol splnit. Doufám, že se novému listu této pomoci dostane a že nikdo neodepře svoji podporu novinám, které budou sloužit pravdě, spravedlnosti, lásce, svobodě a míru.

Nechť nepřestane slovo znít v jazyce rodném; nechť nezhnije náš jazyk v hrobě! "Hlas národa" chce a bude pokračovat v díle obětavých předchůdců, kterým žehnáme za to, že dosud umožňovali vycházení našich českých, katolických novin. Snad ti, kteří přijdou po nás, budou stejně vděčí těm, kteří se dnes ujímají přetěžkého nového úkolu.

Bylo zaseto nové sémě. Přejeme mu, aby rostlo, sílilo, vzkvétalo, vydalo plod a přineslo úrodu stonásobnou.

ENGLISH SECTION INSIDE

SLOUPEK INFORMACÍ
A POZNÁMEK O RŮZNÝCH PROBLÉMECH ČESKOSLOVENSKA

Nashromáždila se mi o nich v příslušné obálce pěkná kupička výstřižků: o problémech skutečných, které se dnes jako všude jinde ve světě týkají především hospodářství, a dále o "problémech" oprávněně uložených do uvozovek pochybností, neboť by z nich hlava bolet nemusela, kdyby si ji příslušní dnešní pánové Československa provětrali od různých zatuchlých pouček komunistické ideologie. Materiálu tedy hodně a budu proto moci vybrat jen ukázky, které přibližují to příznačné pro dnešní život v naší staré vlasti.

Začněme třeba tím, co většina z nás má ověřeno vlastními zkušenostmi buď z návštěv v Československu, nebo z dopisů příbuzných a přátel. Je to velmi rozšířená touha po cestách do zahraničí, která je přirozeným pocitem lidí, jejichž země byla ostatnímu světu po dlouhé roky skoro neprodyšně uzavřena nechvalně známou "Železnou oponou". Avšak co je již sotva mili na západ od české Aše běžně přístupnou záležitostí — to působí velké starosti celým hordám funkcionářů různých organizací a dokonce některým vládním institucím v Praze. Údaje v následujícím odstavci se opírají o informace, které uveřejnil časopis "Květy" v prvním červencovém týdnu.

Pro rok 1975, dočítáme se, "požadovalo devizový příslib na cesty do kapitalistických států 97.910 a do Jugoslávie 160.865 občanů". Dodejme si, že k cestování potřebujete pas, jehož obstarání je pro mnohé Čechoslováky malou Kalvárií. A dostat "příslib" k trošce zahraničních peněz je tedy dalším problémem, neboť "částku na individuální turistiku do kapitalistických států a Jugoslávie rozděluje Státní banka československá na kraje a okresy podle jejich podílů na požadavcích v dolarech a dinárech". Ing. Jiří Šulc ze zmíněné instituce sdělil redaktorovi: "Letos jsme mohli vyhovět jen zhruba 20 procentům žadatelů." A dodal: "Přihlíží se k požadavkům některých organizací, aby byl devizový příslib vydán pracovníkům, kteří dosahují mimořádných pracovních výsledků a aktivně se podílejí na společenské a veřejné činnosti."

Trochu moc podmínek — nezdá se vám taky? Vymyslela si je a žije jimi státní ideologie a tyje z nich její byrokratický aparát. —

"Vymoženosti" tohoto druhu jsou nadále chráněny pevně střeženými hranicemi. Jedné jejich části, slovenskému Dunaji se říká "modrá". Neřekli byste, co všechno dnešní československý pořádek ohrožuje. Ocituji vám příslušnou informaci z reportáže o "Strážcích modrých hranic", kterou otiskl pražský deník "Práce" — vydávaný centrálními uniemi — dne 10. října:

Nepřípustné zásilky.

"Emigrantské dopisy. Bibli, náboženská literatura. Desetimetrických centů těchto proradných tiskovin zadrží příslušníci svazu pohraniční stráže Slovenského národního povstání za pouhý rok. Navíc kupy svatých obrazů, růženců a desek s nahrávkami textů očerňujících naše socialistické zřízení. Diverzanti, špioni, zločinci, utečenci, podloudní turisté — to jsou individua, která se stále snaží vpašovat tyto zbraně imperialistického ideologického arzenálu do naší vlasti . . ." A článek končí: "Školíme se, získáváme mladé lidi. Učíme je "vytypovat" si nepřítele, tvořit před hranicí preventivní clonu. Vyškolili jsme v tom smyslu také několik set taxikářů a řidičů autobusů. Musíme mít oči a pomocníky všude . . . Jsme hrdi na to . . ."

* * *

Učiňte si sami svůj vlastní úsudek o těch, kdo mají strach ze zmíněných "zbraní", o režimu, který vychovává k "hrdosti" za špiclovské služby. A nesnažte se "propašovat" "HLAS NÁRODA" do ČSSR, neboť ROD do Československa, neboť přetištěním informací z režimního tisku se dopustil "očerňování socialistického zřízení", a je tedy pro nějakého toho taxikáře nebezpečnější než třeba kulomet. — — —

Za snad nejdůležitější vnitropolitickou událost končícího roku můžeme považovat vynucenou abdikaci presidenta republiky Ludvíka Svobody v květnu a "volbu" generálního tajemníka komunistické strany dr. Gustáva Husáka nejvyšším představitelem státu. Pražské RUDÉ PRÁVO ho představilo 28. května jako muže, který "je celým svým dosavadním životem spjat s KSČ, se zápasy, které vedla a organizovala". Málo se tomu věřilo, neboť se ví, že válku prožil zásluhou přítele Šaňo Macha — jednoho z vedoucích činitelů tehdejší Slovenské republiky — většinou v kavárenských debatách v Bratislavě. Do vězení za politickou činnost se dostal jako "buržoasní nacionalista" až za komunistů v roce 1951. K návratu z kriminálu a do politiky pomohly Husákovi amnestie a zákroky Alexandra Dubčeka, jemuž pak sliboval — na jaře 1968 — věrnost až do hrobu. Již o rok později si však vzpomněl na bolševické základy svého vzdělání a pomohl svého přítele a příznivce, jak se říká, oddělat. Stal se za to jeho nástupcem ve vedení komunistické strany.

A když byl nyní zvolen na pražský Hrad — (jemuž se po "sídlu králů a presidentů" říkalo v řeči lidové za Svobody "svobodárna" a nyní se říká "drůbežárna") —, sám žádné věžně neomilostnil. Možná se bojí konkurence. On měl totiž už před nástupem k moci strach například z "korza na hranicích", — jak se vyjádřil brzy po okupaci sovětskými vojsky; strach z příliš volného pohybu občanů, kterým dnes diktuje, kam nejdále mohou a co se nesmí. S ukázkami jsme se již seznámili. —

Husákův režim má potíže. Pan president a zároveň soudruh vůdce komunistů je na konci srpna na dožínkové slavnosti v Nitře zabalil do těchto slov:

"My nezatajujeme, že jsou i problémy, které se nás dotýkají v důsledku krize kapitalistického světa (—na který se dá všechno svést, pozn. J.N.—), z cenového pohybu na Západě a tlačí částečně i naše hospodářství. Jsou též problémy, které u nás vznikají někde z nedostatečné nebo neodpovědné práce."

Jeden z nejužších spolupracovníků Husáka, vedoucí muž aparátu KSČ Július Varga prohlásil nedávno na zasedání ústředního výboru komunistické strany: "Obilí se stále více stává otázkou velké strategické důležitosti, přímo ovlivňující světovou ekonomiku sedmdesátých let." Jenom poschovávano mezi zprávičkami různého druhu se přiznalo, že hlavním dovozcem obilí do Československa je dnes Maďarsko, že jím přestal být Sovětský svaz, který na druhé straně zvýšil také ceny surovin, na něž má v zásobování republiky téměř monopolní postavení. SSSR pokrývá dovozní potřeby Československa v hrubém oleji na 95 procent, železné rudy na 87%, oceli na 99% a v zemním plynu dokonce na 100 procent. A zároveň si z ČSSR zajistil dovoz strojních zařízení a spotřebního zboží za ceny, které si určuje sám! Takový postup nenazývejte ovšem "rudým imperialismem" či "neokolonialismem", neboť byste mohli urazit přátele Sovětského svazu v hlasovací mašině Spojených národů a samozřejmě i naše "detentisty" . . .

Pokud jde o vnitřní problémy Československa — o "nedostatečnou a neodpovědnou práci", abych znovu připomněl slova Gustáva Husáka — jedná se podle pražského listu TVORBA především o "přežívající kořistnictví, chamtivost a šlendriánství". "Boj za poctivost, za čisté lidské vztahy socialistických lidí", pravil nadpis citovaného článku, "zkusme hned od zítřka".

Mýlil se tedy, kdo se domníval, že se špatnými vlastnostmi se českoslovenští komunisté vypořádali již například po převzetí moci v únoru 1948, či nejpozději po ústavním "vyhlášení socialismu" v červenci roku 1960. Začínají to teprve "zkoušet". Podle všeho k tomu patří — jak jsme si přečetli z pražských novin úvodem dnešního Sloupku — zabavování bible a náboženské literatury jako "proradných tiskovin". To je cesta, která zavede jistě daleko. A mnohé možná hlouběji než hluboko.

J. Netík

Varování Solženicyna: Demokracie může zemřít

Paříž. — Sovětský spisovatel Alexandr Solženicyn, žijící na západě ve vyhnanství, řekl v neděli, že v těchto příštích letech se bude rozhodovat o osudu západní civilizace. Demokracie prý může být poražena a může zahynout, protože západané už nejsou hotovi umírat za svobodu. Doslovně řekl:

"Vy jste zapomněli na pravý smysl svobody. Když v 18. století jste nabyli svobody byla to posvátná idea, na kterou jste pak zapomněli. Čas uhlodal váš pojem svobody. Podrželi jste si sice slovo, avšak dali jste mu jiný smysl: chápete svobodu bez povinností a zodpovědnosti. Nikdo není hotov za ni zemřít."

"Žádná politická ani vojenská kombinace vás nezachrání. Budou-li však vládci z východu cítit, že ve vás dosud žije i nepatrná živoucí jiskérka pro svobodu, pochopí-li, že jste ochotni obětovat za ni i svůj život v tom okamžiku, pak oni sami skloní své zbraně."

Pařížský biskup Denis křtí malou Jenoféfu; její svátek připadá **připadá na 3. ledna — den vydání prvního čísla Hlasu Národa.**

MILÍ ČTENÁŘI A PŘÁTELÉ,

V tomto prvním čísle "Hlasu Národa" máme nedostatek místa, abychom mohli zařadit všechny zajímavé rubriky, které v něm najdete už příště.

Děkujeme našim obchodníkům a přátelům, že nám svými oznámkami umožnili jeho vydání.

Při hledání odborných služeb a při nákupu potřebných věcí, laskavě si vzpomeňte na jejich jména a zajděte si pro hledanou věc do jejich podniků a obchodů!

Adresa St. Louiského "HLASU", prvního a tím i nejstaršího českého katolického týdeníku v Americe byla tato: "HLAS", 1611th Str., St. Louis 4, Missouri.

Poslední číslo St. Louiského HLASU vyšlo o velikonocích r. 1950. (Dožil se 77 ročníků — NÁROD A KATOLÍK 83) — ikdyž se teprve ujal po třetím houževnatém pokusu Msgr. Josefa Hessouna, zakladatele první české katolické osady v Americe. Tato osada sv. Jana Nepomuckého existuje v St. Louis, Mo. dodnes. Jejím dlouholetým farářem byl v naší době už na odpočinku žijící dp. Vojtěch PROKEŠ, kterého za jeho proslulou věrnost našim národním kulturním tradicím tímto v upřímné vděčnosti pozdravujeme.

Rovněž tak upřímně pozdravujeme v Clevelandu žijícího prasynovce zakladatele St. Louiského "Hlasu", jímž není nikdo jiný než náš katolický i národně uvědomělý Jihočech — Vašek Hespun, jehož mnozí z našich čtenářů znají osobně z jeho neúnavně obětavé spolkové a novinářské činnosti.

DOBA NAROZENÍ PÁNĚ

Oktáva Narození Páně

Panny Marie, Matky Boží.

Buď zdráva, svatá Rodičko, porodilas Krále,
jenž nad nebem a zemí vládne na věčné věky.

* * *

MODLITBA: Bože, tys vyvolil blahoslavenou Pannu Marii — za Matku Spasitele lidského pokolení. — Prosíme, dej nám v ní poznat i naši mocnou přímluvkyni, — neboť skrze ni jsme přijali původce života, — tvého Syna, Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

* * *

I. ČTENÍ ZE ČTVRTÉ KNIHY MOJŽÍŠOVY

Hospodin řekl Mojžíšovi: "Řekni Áronovi a jeho synům toto: Tak budete žehnat izraelské syny; budete jim říkat: 'Požehnej tě Hospodin a ochraňuj tě! At' Hospodin rozzáří tobě svou tvář a je ti milostivý! At' Hospodin pozvedne k tobě svou tvář a dopřeje ti pokoje!'

Budou vzývat mé jméno nad izraelskými syny a já je požehnám."

* * *

2. ČTENÍ Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA GALAŤANŮM: **Bratři! Když se naplnil čas,** PAVLA GALAT'ANŮM: **Bratři! Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, narozeného pod Zákonem, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu. Tak se nám dostalo přijetí za syny. A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, a ten volá: "Abba, Otče!" Už tedy nejsi otrok, nýbrž syn, a jakožto syn také dědic skrze Boha.**

* * *

EVANGELIUM: SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE SVATÉHO LUKÁŠE: **Pastýři přispěchali do Betléma a nalezli Marii a Josefa i to děťátko položené do jeslí. Když je spatřili, pověděli, co jim bylo řečeno o tom dítěti. Všichni, kdo to uslyšeli, užasli nad tím, co jim pastýři vyprávěli. Ale Maria to všechno v mysli zachovávala a rozvažovala o tom. Pastýři se pak navrátili oslavujíce a chválíce Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno.**

Když uplynulo osm dní a nastal čas k jeho obřízce, byl nazván jménem Ježíš, které mu dal anděl dříve, než jej matka počala.

\+ \+ \+

ČTENÍ Z PÍSMA SVATÉHO

STARÝ ZÁKON

s výkladem a poučením

SE ZŘETELEM NA VĚDECKÁ BÁDÁNÍ DO R. 1940

(Úryvky Písma sv. jsou podle překladu

Prof. Dr. Jana Hejčla.)

* * *

(Pokračování z Národa a Katolíka)

Achitofel řekl Absalomovi: "Vyberu si dvanáct tisíc mužů, vstanu, poženu se za Davidem této noci, udeřím naň — jet' unaven a zemdlen — porazím ho, až pak uteče všechen lid, který s ním je, zabiji opuštěného krále. Pak přivedu zpět všechen lid k tobě, jako se vracívá člověk jeden, neboť jen jednoho muže ty hledáš, a veškeren lid bude spokojen."

Řeč jeho líbila se Absalomovi i všem starším Izraelovým.

Absalom však řekl: "Zavolejte také Chusaje Arčana, (— jenž tajně zůstal věren Davidovi a měl raditi a vyzvídati v jeho prospěch), a slyšme, co řekne též on!"

Když Chusaj přišel k Absalomvi, řekl mu Absalom: "To a to mluvil Achitofel. Máme to učiniti, čili nic? Jakou dáváš radu?"

Chusaj Absalomovi odpověděl: "Není to dobrá rada, kterou dal Achitofel tentokrát! Ty víš — mluvil dále Chusaj —, že otec tvůj a muži, kteří jsou s ním, jsou jonáci a roztrpčené mysli, jako když rozlítí se v lese medvědice, které pobrali mladé. Otec tvůj je také zkušený válečník, nebude tedy s lidem leniti. Snad skrývá se nyní v roklích nebo na některém místě, které se mu zalíbilo. Padne-li někdo hned na počátku, řekne každý, kdo o tom uslyší: "Poražen je lid, který se přidal k Absalomovi!" Pak oslábne strachem každý, i nejsilnější, jehožto srdce je jako lví. Víť veškeren lid israelský, že jest udatný otec tvůj a jonáci všichni, kdo s ním jsou. Ale toto se mi zdá býti dobrá rada: Nechať se shromáždí k tobě veškeren Israel od Danu až do Bersabee, jako písek mořský bez počtu, a ty budeš prostřed nich. Tak naň udeříme, ať bude nalezen kdekoliv, přikryjeme jej jako rosa padající na zemi a nenecháme ani jednoho z mužů, kteří jsou s ním. Vejde-li do některého města, obvleče veškeren Israel to město provazy a strhneme je do potoka, že nebude ani kaménka z něho lze najíti!"

Tak Hospodinovým řízením zmařena byla dobrá rada Achitofelova, aby uvedl Hospodin na Absaloma pohromu.

Řekl pak Chusaj kněžím Sadokovi a Abiatarovi: "Tak a tak radil Achitofel Absalomovi a starším Israelovým, ale já takto a takto jsem radil. Nyní tedy pošlete rychle, vzkažte Davidovi a rcete: "Nezůstávej této noci na stepích pouště, ale bez odkladu přejdi Jordan, aby snad nebyl pohlcen i všecek lid, který s ním jest."

Jonatan, syn kněze Sadoka, stál pak s Achimaasem, synem Abiatarovým, u studnice Rogel. I šla tam děvečka a pověděla jim to. Oni pak šli, by donesli poselství králi Davidovi. — Nesměli totiž ukázati se, nesměli vejíti do města.

Přece však viděl je kterýsi služebník a oznámil to Absalomovi.

Oni však rychle odešli a vešli do domu jednoho muže v Bahurim, který měl studnici na dvoře svém. Do té se spustili a žena vzala přikrývku, zastřela jí otvor studnice, jakoby sušila ječnou tluč, a tak se věc utajila.

Když pak přišli služebnici Absalomovi do domu k ženě a tázali se: "Kde jest Achimaas a Jonatan?", odpověděla jim žena ta: "Přešli spěšně, okusivše maličko vody." Ti tedy je hledali, a když nic nenalezli, vrátili se do Jerusaléma.

Když odešli, vystoupili onino ze studně, šli a podali zprávu králi Davidovi řkouce: "Vstaňte a přepravte se rychle přes řeku, nebo tak a tak radil proti vám Achitofel!"

Vstal tedy David i veškeren lid, který s ním byl, a přepravili se přes Jordan. Prve nežli se rozednilo, nezůstal ani jeden, kdo by se byl nepřepravil přes řeku.

Achitofel vida, že se nestalo dle jeho rady, osedlal osla svého, a sebrav se odjel domů, do města svého, učinil pořízení o domě svém, oběsil se, umřel a pochován byl do hrobu otce svého.

Když byl již David v ležení, Absalom přepravil se přes Jordan, on a všichni muži Israelovi s ním. Ustanovil pak Absalom Amasu nad vojskem místo Joaba, který byl s Davidem.

David tedy přehlédnuv lid svůj, ustanovil nad ním tisícníky a setníky, třetinu dal pod moc Joabovi, třetinu v moc Abisaje, bratra Joabova, a třetinu do moci Etajovi, který byl z Getu.

A pravil král lidu: "Potáhnu tak é já s vámi! Lid však odpověděl: "Nikoli, nepotáhneš! Neboť utečeme-li, nebude jim na nás příliš záležeti, ano, i kdyby padla polovice z nás, nebudou toho velmi vážiti, ježto ty jediný za deset tisíců jsi počítán. Proto lépe jest, abys byl v městě, nám na pomoc."

Král jim odvětil: "Co se vám za dobré vidí, to učiním." Postavil se tedy král u brány a lid vycházel po svých četách, po stech a tisících.

Joabovi pak, Abisajovi a Etajovi, přikázal král: "Zachovejte mi syna Absaloma!" Veškeren lid slyšel, když přikazoval král všechněm velitelům o Absalomovi.

Tak vytáhl lid do pole proti Israelovi, a došlo k bitvě v lese Efraim. Tam poražen byl lid israelský od vojska Davidova a padlo ho velmi mnoho toho dne — dvacet tisíc. Bitva rozšířila se tam po veškeré krajině a bylo mno-

(Pokračování na str. 4.)

Církevní zprávy

Vatikán. —Papež Pavel pronesl 22. prosince před kardinálským sborem svou tradiční řeč o současném stavu církve. Tuto řeč pronáší každým rokem těsně před vánocemi, a kardinálové mu při této příležitosti vyslovují své vánoční přání. Sv. Otec v této své řeči podle svého zvyku také komentoval některé problémy mezinárodní politiky, mající úzký vztah k církevnímu a náboženskému životu. Zde jsou shrnuty některé body z jeho řeči: 1) Svatý rok dokázal, že přes všechna opačná zdání katolická církev je v dnešní době velmi životná. Sám to poznal z vlastní zkušenosti; přitom se nedal oslnit vnější nádherou okázalých slavností, nýbrž nahlédnutím do samotného nitra věřícího lidu dospěl k přesvědčení, že tento lid hledal ve svatém roce v první řadě autenticky náboženské hodnoty. Také pochválil římské občany, že se v tomto roce zdrželi všech násilností a že ve Věčném městě uchovali zákonitost a pořádek. Vyslovil své politování nad tím, že některé vlády k vůli svému nepřátelství vůči církvi nedovolili svým katolickým občanům vykonat na svatý rok pout' do Říma.

"dosud nevyřešeném vážném problému Blízkého východu". Přitom učinil dosud nejpříměji a nejotevřenější výzvu k Izraeli, aby uznal práva a legitimní aspirace Palestiňanů. Od obou stran žádal, aby se vyvarovaly extrémních posic a učinily konec terorismu a odvetným opatřením, která jsou prováděna proti vinným i nevinným bez rozdílu.

3) Vatikán byl často kritizován, že v poslední době byl příliš povolný vůči komunistickým zemím, ačkoliv vyjednáváním s těmito zeměmi bylo sotva dosaženo nějaké úlevy pro tamní pronásledované křest'any. Sv. Otec řekl, že Sv. Stolice bude ve světle zásad, přijatých v Helsinkách, pokračovat ve vyjednáváních s komunistickými zeměmi, v naději, že bude dosaženo svobody pro tamní církev. Výslovně uvedl Československo, Rumunsko a Sovětský svaz jako země, ve kterých svoboda svědomí není respektována. Také řekl, že Sv. Stolice už chtěla zahájit vyjednávání s Vietnamem, že však tato země dosud neodpověděla na její výzvu.

4) Papež Pavel vyslovil své uspokojení nad dekolonisací Afriky, avšak zároveň požádal cizí mocnosti, aby nezasahovaly do afrických záležitostí a nezaváděly v Africe nové formy nadvlády, prováděné pomocí ideologií. Učinil výzvu k uzavření příměří v Angole.

(Pokračování na str. 4.)

(Pokračování ze str. 3.)

hem více lidí, které les pohubil, nežli těch, které meč zahladil toho dne.

Přihodilo se pak, že se dostal Absalom ke služebníkům Davidovým sedě na mezku. Když přijel s ním mezek pod hustý, veliký dub, uvázl za vlasy v dubě, a zůstal viseti mezi nebem a zemí, kdežto mezek, na kterém byl seděl, ušel.

Vida to kdos, oznámil to Joabovi řka: "Viděl jsem Absaloma, an visí na dubě."

I řekl Joab muži, který mu to oznámil: "Jestliže jsi ho viděl, proč jsi ho nepřibodl k zemi? A já bych ti dal deset lotů stříbra a jeden pás!"

Ten však Joabovi odpověděl: "Nikoli, i kdybys odvážil do rukou mých tisíc lotů stříbra, nevztáhl bych ruky své na syna králova. Neboť jsme slyšeli, kterak přikazoval král tobě, Abisajovi a Etajovi řka: "Šetřte mi syna Absaloma!" Ale i kdybych to udělal hrdla se odváživ, dokonce nebylo by to mohlo zůstati tajno králi, a ty sám stál bys proti mně."

I řekl Joab: "Ne jak ty si myslíš, ale udeřím na něho před tebou!" Vzal tedy do ruky tři střely a vrazil je Absalomovi do srdce. A ježto vise na dubě, ještě se kýval, běželo deset mladých oděnců Joabových, a bili do něho, až ho dorazili.

Poté dal Joab ztroubiti a zastavil lid, aby nepronásledovali utíkajícího Israele, chtěje ušetřiti lidí — Absaloma však vzali, hodili v lese do veliké jámy a snesli na něho velmi velikou hromadu kamení. —

Řekl Joab Chusimu: "Jdi a zvěstuj králi, cos viděl!" Chusi poklonil se Joabovi a běžel.

ABSALOM ZPUSOBIL VZPOURU PROTI OTCI SVÉMU DAVIDOVI.

Přípravy ke vzpouře — Valná část Israelitů přidává se na stranu Absalomovu — David utíká před vzbouřeným synem — Achitofel, důvěrný přítel a rádce Davidův zrádcem — Etaj, cizinec staví se do řad Davidových — Chusajova lest' — Davidovo vítězství a Absalomova smrt — David oplakává synovu smrt.

Ve všem Israeli nebylo muže tak sličného a překrásného, jako Absalom syn Davidův. Od paty až do temene hlavy nebylo na něm poskvrny.

Absalom pořídil si vozy, koně a padesát mužův, aby běhali před ním.

Také časně vstával Absalom, stával u cesty ku bráně a každého, kdo maje přišel ke královu soudu, volával Absalom k sobě a říkával: "Ze kterého města jsi ty?" Když mu odpovídal: "Z toho onoho kmene israelského jsem já, služebník tvůj," říkával Absalom: "Tvá věc zdá se mi dobrá a spravedlivá, ale nikdo není od krále ustanoven kdo by tě vyslyšel. Kéž jsem ustanoven soudcem v zemi" — říkával Absalom — by ke mně chodili všichni, kdo mají při, bych je spravedlivě soudil!"

Ano i když někdo k němu přistupoval, vztahoval ruku svou, chytal ho a líbal jej. A tak činíval každému Israelitovi, který přicházel k soudu, aby byl slyšán od krále. Tak záludně získával si srdce mužův israelských.

Po čtyřech letech řekl Absalom králi Davidovi: "Dovol, abych šel a splnil v Hebronu sliby své, které jsem učinil Hospodinu."

Král David mu pravil: "Jdi v pokoji!"

Vstal tedy a odešel do Hebronu. — Prve však poslal Absalom vyzvědače do všech kmenův Israelových a řekl: "Hned jak uslyšíte zvuk rohu, volejte: "Absalom stal se králem v Hebronu!

S Absalomem šlo dvě stě mužů z Jerusaléma, kteří byvše pozváni dobrosrdečně šli, ani netušíce, proč byli pozváni. Pozval také Absalom Achitofela, Gilana, rádce Davidova, z města jeho Gila, když podával oběti, i rozmohlo se spiknutí, a lidu sbíhajícího se k Absalomovi přibývalo.

I přišel posel k Davidovi a řekl: "Všecek Israel celým srdcem jde za Absalomem!"

David řekl služebníkům svým, kteří byli s ním v Jerusalémě: "Vstaňte, utecme! Neboť jinak nebudeme moci ujíti Absalomovo. Rychle vyjděte, aby snad přijda nezastihl nás, neuvalil na nás zkázy, a nepohubil města ostřím meče!"

Služebníci mu řekli: "Vše, cokoli přikáže pán náš, král, rádi učiníme my, služebníci tvoji!"

Vyšel tedy král s celým domem svým pěšky. Zastavil se daleko od domu. Všichni služebníci jeho šli vedle něho. Také zástupy Keret'anů a Felet'anů, kdežto všichni Get'ané, šest set mužů, kteří byli za ním pěšky přišli z Getu, šli před králem.

I řekl král Etajovi, vůdci Get'anů: "Proč jdeš s námi? Vrať se a zůstaň u Absaloma, neboť cizinec jsi vyšlý z domova. Včera jsi přišel a dnes měl bys nucen býti jíti námi? Vždyť jdu nazdařbůh! Vrať se a odveď s sebou nazpět bratry své! Hospodin pak prokaž ti milost a věrnost, že jsi také ty mně prokázal milost a věrnost!"

Etaj však odpověděl králi: "Jakože živ je Hospodin a jakože živ je pán můj, král! Ať jsi kde jsi pane můj, králi, ať k smrti nebo k životu, bude tam také služebník tvůj!"

I řekl David Etajovi: "Nuže pojď!" Šel tedy Etaj a všichni muži, kteří s ním byli, s ostatním množstvím. Všichni plakali velmi hlasitě.

Když všecek lid přešel, přešel také král potok Kedron, a všecek lid táhl po cestě, která vede k poušti.

Přišel i kněz Sadok a všichni Levité s ním, nesouce Boží archu úmluvy. Tu řekl král Sadokovi: "Zanes archu Boží zase doměsta! Naleznu-li milost před očima Hospodinovýma, přivede mne zase, ukáže mi ji, i stánek svůj. Pak-li mi řekne: "Nelíbíš se mi," aj, tu jsem, nechať učiní co dobrého je před ním." Donesli tedy Sadok a Abiatar archu Boží zase do Jerusalema a zůstali tam.

David pak vystupoval na horu Olivetskou, cestou ustavičně pláče, bos a s hlavou zahalenou. Také veškeren lid, který byl s ním, stoupal se zahalenou hlavou a s pláčem.

Když bylo Davidovi oznámeno, že i Achitofel, (rádce jeho) spikl se s Absalomem, řekl David: "Prosím, Hospodine, zhať radu Achitofelovu."

Když přišel David až do Bahurim, tu hle, vycházel odtud muž z rodu, ke kterému patřil dům Saulův, jménem Semej, syn Gerův. Cestou ustavičně zlořečil a házel kamením na Davida, jakož i na všecky služebníky krále Davida, ačkoli veškeren lid a *všichni válečníci šli po pravé* i levé straně vedle krále.

Semej zlořeče králi pravil toto: "Klid' se, klid' se, muži krve a pekelníku! Odplatil ti Hospodin za všecku krev domu Saulova. Neboť vetřel ses do království místo něho. Nyní tedy dal Hospodin království do rukou Absaloma, syna tvého. Hle, nyní tísní tě nehody tvé, že jsi muž krve!"

Tu pravil Abisaj, (pobočník) králi: "Proč zlořečí tato psí mrcha pánu mému, králi? Půjdu a setnu mu hlavu!"

Král však řekl: "Nestarejte se o mne tolik! Nechte ho, ať zlořečí neboť Hospodin přikázal mu, aby Davidovi zlořečil. Kdo smí se tázati, proč tak učinil?"

A řekl král Abisajovi a všem služebníkům svým: "Hle, syn můj, který vzešel z krve mé, hledá bezživotí mého, čím více tedy tento Benjaminovec? Nechte ho, ať zlořečí, jak Hospodin rozkázal! Hospodin snad popatří na soužení mé, a odplatí mi Hospodin dobrým za toto dnešní zlořečení!"

Šel tedy David a družina jeho cestou s ním. Semej pak jda po hřbetě hory na protější straně, zlořečil, házel kamení proti Davidovi a sypal hlínu. Tak přibyl král i veškeren lid s ním na místo odpočinku.

(Pokračování.)

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů exilu a našich drahých doma.

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU.

VYDÁVÁ: "**VELEHRAD**", českoamerické kulturní středisko.
2657-59, S. LAWNDALE, Chicago, Ill. 60623.

ŘÍDÍ: Dp. **VOJTĚCH VÍT, O.S.B.**
S REDAKČNÍM KRUHEM.

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v **U.S.A.** $15.00.

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit aniž by tím by změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

(Pokračování ze str. 3.)

5) Sv. Stolice je ochotna přehlédnout konkordát s Itálií z roku 1929 a provést v něm případné změny, vyžadované novými okolnostmi.
6) Ekumenismus jde podle jeho přesvědčení správnou cestou. Žádná strana sice doposud neučinila dramatická gesta, avšak pomalé ekumenické kroky, jež byly učiněny, byly konstruktivní a sblížily křesťanské církve.
7) Sv. Otec litoval "úmyslného, úplného, nehodného a chladného" zamítnutí poslání církve ze strany hromadných sdělovacích prostředků, vědců, světa výchovy a umění.
8) Celková bilance církve je dnes přes různé nedostatky velmi aktivní. Toto výmluvně dosvědčují jednak znovuobjevení smyslu pro modlitbu a pro přiblížení se k Bohu, jednak různá sociální a charitativní díla, podniknutá katoliky pro pomoc trpícím lidem.

* * *

Vatikán. — Dne 18. prosince vyšel ve Vatikáně papežský dokument "O hlásání evangelia", založený na diskusích Světové synody biskupů z října 1974. Sv. Otec v něm znovu zdůraznil, že hlásání evangelia je podstatným úkolem církve, a že tím se prokazuje služba celému lidstvu. Hlásání evangelia je v první řadě hlásání spásy v Ježíši *Kristu; přitom církev s pomocí své víry* a sociální nauky také přispívá k lidskému časnému pokroku a osvobození v oborech politického, ekonomického a sociálního života. Hlásání evangelia a úsilí o osvobození člověka se však v žádném případě nemůže omezovat pouze na časný řád. Jedním z cílů 2. vatikánského sněmu bylo učinit církev 20. století schopnější hlásat evangelium lidem 20. století. Hlasatelé evangelia musí soustředit své úsilí jak na nevěřící tak i na katolíky, kteří přestali podle svého náboženství žít. Předkládá-li se lidem evangelium spásy v Ježíši Kristu při plném respektu jejich svědomí, neporušuje se tím jejich náboženská svoboda; nemůže totiž býti řeči o tom, aby se víra někomu vnucovala. Přesto nepřátelé církve neprávem tvrdí, že hlásáním Krista a Jeho království je porušována náboženská svoboda. Přitom se však pomíjí mlčením fakt, že dnešním lidem jsou vnucovány pornografie a různé vážné omyly destruktivní propagandou sdělovacích prostředků, tolerancí zákonů, bojácností dobrých a drzostí zlých. Nejdůležitějším prostředkem pro šíření evangelia je svědectví dobrého křesťanského života.

České bohoslužby u sv. Prokopa jsou každou neděli v 10:30 A.M.

(Pokračování ze str. 4.)

Chicago. — Vybrat objektivně deset nejdůležitějších událostí ze života církve v uplynulém roce není snadné. Žurnalista Dale Francis se o to pokusil v arcidiecézním týdeníku "The New World". Podle jeho mínění následujících deset událostí bylo nejvýznačnějších pro katolický tisk ve Spojených státech: 1) Američtí katolíci si uvědomili vážnost problému respektu lidského života. V boji proti potratům se pokračovalo. Zároveň u příležitosti případu Karen Quinlanové byl také požadován respekt života lidí mentálně či fysicky postižených, chronicky či nevyléčitelně nemocných a přestárlých. U. S. katolíci si uvědomili nebezpečí kampaně pro euthanasii. 2) Začaly se ozývat silné hlasy, aby církev více užívala talentů a oddané služby žen, a aby přijímala ženy i na vedoucí a rozhodčí místa. Na otázku kněžského svěcení žen sice vrchní církevní autority odpověděly negativně, avšak přitom byla pocítěna potřeba stanovit pravou roli žen v církvi. Uznalo se, že doposud ženy byly neprávem drženy stranou od hlavních proudů života církve. 3) Další důležitou událostí bylo společné prohlášení katolických a protestantských teologů v Hartfordu, Conn., proti *liberálním proudům v křesťanství*, chtějícím nahradit tradiční Kristovo evangelium t. zv. "sociálním evangeliem" a nadpřirozenou víru přirozenou lidumilností. 4) Význam různých "hnutí pro život" ve Spojených státech stále stoupá. Tato hnutí zintensivněla svou kampaň proti potratům. Čeká se, že při národních volbách v roce 1976 budou zastávat význačnou roli. 5) Důležitým mezníkem katolického života ve Spojených státech bylo prohlášení za svatou Matky Setonové, první rozené Američanky, jíž se dostalo této pocty. Její aktivní život je výtečným modelem, přiměřeným americké mentalitě. 6) V Latinské Americe církev tradičně stála na straně státní moci; dnes však tam je v opozici proti nedemokratickým vládám a na straně chudých a utlačovaných. Čeká se, že tam dojde k otevřenému konfliktu mezi církví a státem. Na neštěstí několik temných kněží přijalo některé marxistické zásady. 7) Ve Španělsku a v Portugalsku je církev v kritické situaci. Proti utiskovatelské vládě stojí na straně práv lidu, zejména chudého a dělnického. Protože však v obou zemích je zároveň velké nebezpečí komunismu, církev musí být stále na stráži a v případě potřeby náležitě varovat věřící. 8) Katolíci, zejména ve Spojených státech, si uvědomili závažnost problému hladu ve světě a snaží se všemožně přispívat na jeho vyřešení. 9) Američtí katolíci měli lví podíl na zařazení vietnamských uprchlíků do americké společnosti. 10) V Itálii je pro církev situace rovněž kritická. Při příštích volbách mohou komunisté obdržet správu Říma, nejkatoličtějšího a nejsvětějšího města na světě. Proto Vatikán se ve svých prohlášeních stává čím dále tím otevřeněji protikomunistickým. Kromě toho je v Itálii, nejkatoličtější zemi, vedena kampaň pro dovolení potratů, a pornografie má stále zhoubnější vliv na její obyvatelstvo.

* * *

Vatikán. — Papež Pavel říká ve svém poselství na světový den míru 1. ledna, že míru se dosáhne nikoliv pomocí hmotných zbraní, které zabíjejí a vraždí, nýbrž pomocí zbraní mravnosti. Jen tyto zbraně mohou dodat autority mezinárodnímu právu a vedou k zachovávání smluv. K míru rovněž vede inteligentní odzbrojení. Odzbrojit však musí všichni; jinak by bylo zločinem nehájit se. Až svědomí lidstva bude proniknuto všeobecným bratrstvím, pak lidé nebudou zbraní potřebovat.

* * *

Paříž. — Kardinál Franz Koenig, vídeňský arcibiskup, předseda vatikánského Sekretariátu pro nevěřící, řekl, že po 58-letém pronásledování náboženství při komunistické struktuře společnosti náboženství ze Sovětského svazu nejen nevymizelo, nýbrž naopak v přítomnosti prochází dobou obrody. *Toto je vážným problémem pro* marxisticko-leninskou teorii, která předpokládá postupné vymizení náboženství po nahrazení kapitalistického systému produkce systémem komunistickým. Přitom náboženská obroda je viditelná nejvíce u lidí, kteří od samého dětství žili v komunistické společnosti a nemají žádné spojení s minulostí. Zpráva jednoho orthodoxního kněze, který řekl, že za dva roky pokřtil asi 5000 dospělých osob, by nasvědčovala tomu, že náboženská obroda v Sovětském svazu se týká celých mas a není pouze věcí jednotlivců. Ve světle tohoto zjevu se zdá — podotkl kard. Koenig — že boj Sovětů proti náboženství je pouze neužitečným plýtváním obrovské energie.

* * *

Tokio. — Při příchodu dlouhé a chladné korejské zimy mnohé katolické osobnosti na celém světě mají obavy o zdraví slavného jihokorejského básníka Kim Chi Ha, katolíka, vězněného Parkovým diktátorským režimem, protože ve svých básních hájil lidská práva a kritizoval útisk režimu. Proto byl odsouzen na doživotí. Ačkoliv je slabé tělesné konstrukce a trpí chronickou tuberkulosou, musí žít v neohřívané cele, spí na holé betonové podlaze, nesmí dostávat návštěvy a není mu dovoleno nic číst. Je možné, že tuto zimu nepřežije. President Park se zmocnil vlády při vojenském státním převratě v roce 1961. Kim ztrávil největší část posledních deseti let svého života ve vězení.

Řím. — Italští biskupové znovu společně neochvějně prohlásili, že není možno být křesťanem a zároveň marxistou. Rovněž přísně pokárali některé kněze a katolické lajky, kteří přijímají některé sociální názory komunismu.

* * *

St. Paul, Minn. — Úryvky z dopisů misionářů (podle publikace "Echo From Africa and Other Continents"): "Abednego, ačkoliv ještě dost mladý, má rakovinu jazyka a krku, a navíc trpí malomocenstvím. Už byl několikrát operován, avšak vždycky bezúspěšně. Všechno snáší velmi statečně. Aby zapomněl na svou bídu a bolest, plete koberce a zhotovuje různé ozdobné předměty ze sádry. Práce je mu nejlepším lékem pro dosažení radosti ze života. Jíst může pouze s velkými potížemi; nádory na jazyku a na krku mu nedovolují požívat pevnou stravu a jen může požívat tekutou. Přesto všechno je šťasten a pracuje celý den." — ,,Jednoho dne jsem s několika návštěvníky přišel do útulku pro malomocné ve Westfortu. Potom mi jeden z nich řekl, že štěstí, které tam zářilo ze všech tváří, bylo nejvýraznějším faktem naší návštěvy. Jeden člověk k vůli malomocenství ztratil obě nohy, velkou část svých paží a obě oči. Nevidí nic, avšak zná nazpamět všechny náboženské písně ze zpěvníku Zulu. Žertovně si říká "ředitel chóru", protože v kostele má na starosti začínat písně. Jsem velmi spokojen, že při svých týdenních návštěvách mohu z Vašich peněz trochu přispívat na štěstí a úlevu těchto nejchudších z chudých — božích malomocných." — Nejvíce mi leží na srdci všechny nemoci, proti kterým můj lid musí bojovat po celý svůj život: tyfus, malárie, břišní červy, malomocenství, tropická horečka, hadí uštknutí, trachom, a všechny nemoci, způsobené nedostatkem vitaminů. Mnozí lidé na tyto choroby umírají. Zejména dětská úmrtnost je vysoká; není vzácným zjevem, že rodiče ztratí šest až sedm dětí k vůli těmto nemocem. Na každém hřbitově je nepoměrně vysoký počet dětských hrobů. Mnohým matkám chybí jakékoliv ošetření po porodu dítěte. Pomůžete mi postavit dispensář a vybavit jej? Jeho vedení bude svěřeno zkušenému lékaři, jemuž bude pomáhat jedna řeholnice, která je diplomovanou ošetřovatelkou." — "Misie Idodi byla postižena povodněmi. Vše se přihodilo ve dvou dnech, a většina toho, co obyvatelé naší misie vlastnili, byla zničena: můstek přes řeku, pole, zahrady, banánové a ovocné sady — všechno bylo smeteno vodami. Řeka změnila své koryto a nyní teče vedle cesty uprostřed zahrad. Celková škoda je $1,500 a k tomu nám hrozí hlad. Jsme úplně odříznuti od světa; nemůže k nám přijet ani autobus, ani auto." — "Co nejsrdečnější díky za Vaše štědré dary na postavení mateřince v Mayaka. Dílo našich řeholních sester na klinice v Under Fives se velmi slibně rozvíjí. Ctihodné Matky s pomocí jedné malawské řeholnice dávají lidu kursy o zdraví, hygieně a vyživování. Odpoledne jsou věnována kursům šití a pletení, kde se ženy učí zhotovovat dětské oblečky. Mnohé si velmi váží toho, že se naučí šít. Rovněž se učí připravovat všechno pro příchod nového nemluvněte v rodině. Bůh Vám všem žehnej!" — Papež Pavel VI.: "Musíme milovat misie ve svých srdcích a pomáhat jim svými modlitbami a svými příspěvky."

Britská lékařka trýzněna v Čili

Londýn. — Britská lékařka Dr. Sheila Cassidy, 38-letá, která pracovala v Čili v jedné katolické misijní nemocnici, byla 1. listopadu 1975 zatčena, protože poskytla lékařské ošetření jednomu zraněnému levicovému guerilovi, dva měsíce vězněna a nyní po propuštění na svobodu deportována ze země. Při příjezdu do Londýna prohlásila, že ve vězení byla několikrát svlečena do naha, přivázána k posteli a vždycky asi hodinu trýzněna vyšetřující policií.

KLUB "DOMOV" z N.S.Č.K.

přeje našemu "novorozenci"

— "HLASU NÁRODA" —

dobrý vítr do plachet; vytrvalé spolupracovníky, hojný počet předplatitelů, stálou inserci a hlavně mu všichni vyprošujeme Boží pomoc a požehnání.

Za "DOMOV":

Ferda KÜSSEL, předseda — Fr. UHLÍŘOVÁ, tajemnice

Jožka ZACHARDA, pokladník

SPOLEK SV. VOJTĚCHA, č. 167 z clevelandské Č.K.J.

přeje nasemu novému duchovnímu pojitku

— "HLASU NÁRODA" —

alespoň stejně dlouhou "služební dobu", jakou měl NÁROD a KATOLÍK.

Všichni jeho členové mu slibují, že se stanou jeho předplatiteli a podporovateli.

Bůh vaší práci žehnej!

Rudolf SOLFROŇK, předseda — PAVLA KŮRKOVÁ, tajemnice

Stanislav BRYM, účetní

SRDEČNÉ BLAHOPŘÁNÍ

Přátelství je naší zemské pouti
ušlechtilý, roztomilý květ;
bez něho se duše snadno hroutí;
pochmurným a prázdným
zdá se svět.

Má vzácná přítelkyně

paní Růženka Vokurková,

z č. 2526 S. Grove Ave. v Berwynu, Ill.,

v životě tolik zkoušená a přece pro svou víru v Boha nezdolná

se dožívá v těchto dnech 81 let.

Vše nejlepší do dalších let —
hlavně hojnost zdraví
a Božího požehnání
jí se srdce přeje

Hermina Ondrušová
s rodinou.

JAR. ORLICKÝ:

Poslání českého katolického tisku

O vánocích léta Páně 1975 se připravoval na cestu do života "Hlas národa". Rozhodnutím benediktinského kláštera v Lisle, Illinois, přestal vycházeti Katolík i Národ. Byly to jediné české katolické týdeníky v Americe, ba i v celém svobodném světě. U svých čtenářů se těšily velké pozornosti. Konaly dobrou službu národu i americké společnosti. Jejich obsah odpovídal potřebám našeho lidu. Měly pevnou páteř. Nesmiřovaly se se zlem, naopak ho pranýřovaly. Šířily křesťanský světový názor. Upozorňovaly, že nenávist je základem zla, které tak bují v dnešní lidské společnosti. Především usilovaly o vzájemné porozumění v české americké veřejnosti. Pracovaly pro smír, čestný mezi různými názory, žádajíce pouze, aby i ti druzí také hledali společnou cestu pro lepší budoucnost české větve americké i ujařmeného národa uprostřed Evropy. Byly a chtěly být bratry ke všem slovanským národům. Hlásily se k dědictví slovanských apoštolů sv. Cyrila a Metoděje. Národ a Katolík za 83 let své existence vykonaly velké dílo na poli národním a náboženském.

Ve všem lidském se vyskytují chyby. Nebyly jich ušetřeny ani tyto noviny. Nestalo se tak z úmyslu vydavatele. Byli to především lidé, kteří si chtěli vyřídit osobní účty. V jihočeském kraji bylo zvykem, že když ukládali k poslednímu odpočinku rolníka, jeho nejstarší syn třikráte prosil sousedy,. pokud snad jeho otec někomu ublížil, aby mu bylo odpuštěno. Chtěl bych také dnes — kdy staré noviny odcházejí — pokud někomu ublížily, prositi za odpuštění.

Máme velkého společného nepřítele. Jmenuje se komunismus. Je to učení nenávisti a krutosti. Desítky milionů lidí bylo jím zbaveno svobody a života. Tento mor ohrožuje dnes celý svět. Svět svobodný měl by se sjednotit v armádu, která bude svorně bojovat jen s nepřítelem. "Jen svorným Bůh požehná." To jsou slova velkého syna našeho národa, kardinála Josefa Berana. Měli bychom je mít stále před očima. Nebude pak třeba prosit za odpuštění. Mnoho chyb zmizí. Budeme pak na cestě, kdy dobro vítězí nad zlem.

Četl jsem úvahu, kde pisatelka poukazuje, jak 12 prostých rybářů stalo se apoštoly velkého Mistra a dokázalo převrátit celý svět. Ta liberální žena uznává, že idea zvítězila nad všemocným pohanským Římem.

My vcházíme do života nových novin "Hlasu národa" také s ideály. Je jich celá řada. Předně chceme pokračovat v práci, kterou zde vykonali velcí synové z řehole sv. Benedikta a původem z českých rodičů. Byli to mužové, jejichž srdce hořelo láskou k Bohu a české zemi. Z lásky k nim budeme přinášet oběti, aby české katolické noviny žily tak dlouho, pokud zde budou česky smýšlející lidé žít. Vážíme si práce velkého českého misionáře Msgr. Hessouna ze St. Louis i jeho spolupracovníka Dr. Hynka Dostála, kteří vydávali první český katolický tisk v Americe. Cítíme povinnost neopustit naše staré české krajany. Ti opravdu pomáhali tvořit tuto zemi velkou a silnou. Víme, jak nevděk staré lidi bolí. Dáváme jim při oslavě 200 let trvání této velké republiky možnost, aby se dále mohli těšit českým tiskem. Víme, že mnozí se cítí opuštěni, tak jim alespoň zachováme české noviny, které jim byly průvodcem po celý život.

Máme povinnost k rodné zemi. Tam nemohou psát pravdu. My jsme zde svobodni. Je to velká hřivna. Nesmíme ji zakopat. Proto budeme vydávat svědectví pravdě. Jeví se toho velká potřeba. Komunisté posílají zcela volně do našich rodin propagační tiskoviny. Tam líčí nejen krásu Československa, chlubí se bohatou historií, ale také píší nepravdy, především o svobodě, která tam neexistuje. Je třeba pranýřovat lži. Psát pravdu, bojovat za vítězství svobody. Ta je důležitá jak pro život jedince, tak i pro život a zdravý rozvoj národa.

Moderní doba se neobejde bez propagace. Noviny propagují buď zlo, nebo dobro a právo; vychovávají ke zlu, anebo k pořádku. My budeme zastánci práva, dobra a pořádku. Chceme hájit a šířit pravdu. Když se zde bude rozšiřovat nepravda v komunistických novinách, nebudeme k tomu mlčet. Se lži nemůžeme souhlasit!

Na druhé straně všechny poctivé kulturní podniky dostanou naši podporu. Budeme psát o krajanských podnicích zábavních a charitativních. Vyučování českých dětí v doplňovacích školách najde u nás porozumění. Budeme dbát, aby se na vyšších školách zachovalo vyučování české řeči. Rádi oznámíme úspěchy našich lidí. Je naší radostí, zaujímají-li naši lidé přední místa v bádání o vesmíru, ve výzkumnictví, v lékařské vědě, v továrnách, v hospodářském, školském, vojenském i v kulturním prostředí americké společnosti.

Chceme býti **"Hlasem národa"**. Mnoho říká tento název. Má americkou tradici. Navazuje na katolický hlas ze St. Louisu, na Katolík a Národ v Chicagu. Hlas národa nemá nic společného s "hlasem lidu', kterým se ohánějí komunisté. Hlas lidu representuje jenom ty, kteří se nechají vylákat do ulic; volá jen po tom(co mu nařídí organisátoři manifestací. Hlas lidu je nucen volati po tom, co mu komunističtí pohlaváři určí. To většinou ale není to, co národ doopravdy potřebuje. Naopak, je to proti zájmům národa.

Náš Hlas národa bude veden tradicí našich dějin. Nebude ve službách zla ani nenávisti. Jeho náplní bude touha po pravdě. Bude služebníkem vznešených ideálů, které našemu národu dal sv. Václav, a moudrou svojí vládou je uplatňoval Karel IV. Heslem "Pravda Páně zvítězí" je vyjadřoval slavný český král Jiří z Poděbrad. Veliký demokrat a humanista Masaryk řekl to ve slovech "Ježíš a ne César", a potom celou svou koncepcí spravedlivé demokracie, za jejíž základ a pramen považoval nesmrtelnost lidského ducha — Božího to obrazu v každém člověku.

(Pokračování ze str. 1.)

val ruské ženy k úsilí, učinit obyvatelstvo příznivě nakloněné komunismu. Podle informace podané paní Phyllis Schaflyovou, vůdkyní oposice proti doplňku o rovných právech, v listopadu 1975, stát Ohio obdržel zprávu od úřední komise pro uskutečnění doplňku o rovných právech. Členové této komise doporučili uskutečnit následující kroky: 1) Zřídit státní denní ústředí pro děti, všeobecně přístupná všem rodinám, ať je výše jejich mzdy jakákoliv, a všem dětem, manželským i nemanželským. Tato ústředí by byla vydržována z daní a z příspěvků příslušných rodin. 2) Zajistit, aby 50 procent vládních zaměstnankyň byly ženy. 3) Založit trvalou organizaci pro ovlivňování kongresníků majících hlasovat o problémech, vztahujících se k ženským zájmům. 4) Zrušit hlavní manželovu povinnost, vydržovat svou rodinu, a uložit tuto povinnost stejnou měrou oběma manželům. 5) Učinit matku stejně zodpovědnou jako jejího manžela nebo otce dítěte za vydržování svého dítěte. 6) Zrušit zákon, podle kterého manžel určuje, kde rodina má bydlet, a uznat také ženě právo, zřídit si nový vlastní byt, odlišný od bytu jejího manžela. 7) Děti by nedostávaly jméno po svém otci ani žena jméno po svém manželu. 8) Snížit věk, ve kterém chlapci se mohou oženit se souhlasem svých rodičů, z 18 let na 16, aby byli zrovnoprávnění s děvčaty. 9) Ženy by mohly být nuceny k práci přes čas, v polepšovnách by chlapci nebyli odděleni od děvčat, a prostituce by byla zákonem dovolena.

Jeden člen zmíněné úřední komise sestavil zprávu menšiny, která nesouhlasila se svrchu uvedenými doporučeními.

Co Lenin řekl ruským ženám.

Lenin už v roce 1920 se pokoušel získat spolupráci ruských žen pro komunismus: tehdy jim toho mnoho naslibovat. Zde jsou jeho slova: "Musíme vám snad znovu přisahat, že s cílem převzetí moci a zavedení diktatury proletariátu musí být také spojeny boje za naše požadavky pro ženy. Toto je alfa a omega naší dnešní doby. Je to jasné, naprosto jasné. Ženy pracující třídy se nebudou cítit nezadržitelně přitahovány k účasti na našem zápase o státní moc, budeme-li jim stále předkládat jen tento požadavek, a to i kdyby se to dálo pomocí Jerišských polnic. Nikoliv! Je nutno přivést ženy k uvědomění, že existuje politický vztah mezi našimi požadavky a jejich utrpením, potřebami a přáními. Musí si uvědomit, co diktatura proletariátu pro ně znamená: úplnou rovnost s muži před zákonem i ve skutečnosti, v rodině, ve státě, ve společnosti; konec moci buržoasie." (The Woman Question. International Publishers, New York, New York. 1951, str. 91, 92.)

Velké důlní neštěstí v severovýchodní Indii: 372 pohřešovaných

New Delhi. — Ve velkém uhelném dole Chasnala v severovýchodní Indii ve státě Bihar došlo v sobotu k obrovskému výbuchu, při kterém vody z blízkého rezervoáru, výbuchem poškozeného, se vhrnuly do šachet, kde pracovaly stovky horníků. Podle úředního odhadu 372 horníků bylo ve hloubce 1260 stop zastiženo vodami a není prakticky žádná naděje na jejich záchranu. Pouze se připouští, že někteří jedinci se mohli zachránit v náhodných "vzdušných kapsách".

Vody jsou z dolu čerpány pomocí mocných pump; tyto práce však budou trvat několik dnů. Americká vláda na žádost indické vlády poslala letecky k zatopenému dolu ku pomoci deset velmi mocných pump i se specialisty. Podle odhadů bude musit být z dolu vypumpováno asi 110 milionů galonů vody.

Mladý lékař zhnusen po své první potratové operaci

Washington. — V chicagském deníku "Chicago Tribune" dopisovatel Nick Thimmesch píše o zajímavém svědectví mladého chirurga Dra Richarda Selzera, pracujícího v nemocnici university Yale, o jeho zhnusení po prvním potratu, při kterém spolupracoval. Týž lékař vypsal svůj zážitek v magazíně "Esquire".

Dr. Selzer nejdříve popisuje mladou ženu, ležící na operačním stole: "Její břicho je mírně vzedmnuté ve 24. týdnu těhotenství. Hlavní chirurg je natře houbou, namočenou do červené antiseptické látky. Pak pokryje místo sterilním listem s otvorem uprostřed a pak se začne. Nejdříve vrazí špičku tenké jehly doprostřed dolní části břicha a vstříkne do kůže látku pro místní anestezii. Pacientka, ujištěna, že už nebude cítit žádnou bolest, se pohodlně rozloží na stole a lékař vrazí druhou, tři a půl inče dlouhou jehlu do jizvy po první injekci. Zručný, s jistotou vykonaný chirurgův pohyb zajistí probodnutí dělohy správným směrem; v zápětí malý gejzír bledězluté tekutiny dosvědčuje, že lékař nalezl správné místo . . . Pak jsem uviděl zcela zřetelně malý pohyb . . . . Nyní vidím, že jehla, zaražená do ženina těla, sebou škubla. Nejdříve k jedné straně a potom k druhé. Znovu se pohnula, a pak za ni něco zatahalo, asi jako by ryba zatahala za udici. Nové škubnutí. Vím, že to je lidský zárodek v nesnázích, neboť bojuje proti jehle. Opravdu bojuje" Myslím si: to není možné; zárodek necítí bolest, nemůže mít strach, nic nepodniká. Je to pouhý reflex. Ukazuji na škubnutí jehly; vrchní chirurg řekne, že to je pouze reflex."

"Na začátku šestého měsíce zárodek může plakat, ssát, sevřít pěst; kopá a hází rukama. Matka to může cítit a vidět. Jeho oční víčka, do té doby zavřená, se napřiště mohou otevírat a on se může divat vzhůru, dolů a na strany. Jeho uchopení je dost silné; kdyby se držel pouze za jednu ruku, byl by schopen udržet celou svou váhu."

Dr. Selzer vidí, jak sebou zárodek znovu pohnul; chtěl by uchopit jehlu a vytáhnout ji. To však by bylo bláznovství, protože každý v operačním sále chce, aby jehla byla tam, kde právě je. Změna jeho mínění nikoho nezajímá. Představuje si, jak to asi vypadá uvnitř dělohy, kde zárodek, podobný spícímu nemluvněti, cítí, jak mu jehla zavadila o stehno, a pak se vzpírá proti smrtícímu vetřelci. S dítětem však bude zanedlouho učiněn konec pomocí injekce prostaglandinu. Mrtvý zárodek pak vyjde ven.

Dr. Selzer pak pozoruje výsledek tohoto svého prvního potratu, myslí na populační problém, na právo ženy, odepřít porod, na problém nechtěných dětí. Nemůže zapomenout na jehlu, na to, že pomocí této jehly jen jeden krok od něho byl zničen lidský život. Nakonec hlavní chirurg řekl, že operace je u konce, a žena se jen usmála. Dr. Selzer se však v téže chvíli rozhodl přestoupit na stranu hnutí, hájících právo nenarozených na život.

Na newyorském letišti vybuchla bomba: 12 mrtvých

New York. — V pondělí v 5:30 večer vybuchla na newyorském letišti La Guardia ve vydavatelně zavazadel bomba, která zabila 11 lidí a zranila dalších 75. Policie prohlásila, že tento čin byl proveden znalci a tedy je bez nejmenších pochyb teroristické povahy. Podle anonymního telefonického sdělení mají tento výbuch na svědomí teroristé PLO (Organizace pro osvobození Palestiny), kteří se chtěli pomstít letecké společnosti TWA, protože její letadla létají do Izraele. Nebo snad to je zahájení komunistického teroru na americkém kontinentě, předpověděného Drem Besonem? V tomto případě by nástroji teroru byli hlavně Portorikánci.

JAN VRÁNEK

VÍC LÁSKY!

Víc lásky bratrství, můj lide drahý,
lni úže bratr k bratru, k druhu druh.
již přestaňme být sami sobě vrahy,
o, zavládni v nás jednou svorný duch!

O nesvornost se tříští naše snahy,
sluch práva pro nesvornost je k nám hluch.
Víc lásky, lide můj, a poznáš záhy,
že tam, kde láska dlí, též žehná Bůh!

V boj za právo v před jděme všichni svorně,
buď spravedlnost naší pochodní.
hrud' proti vrahům nastavujme vzdorně,

ať nejsme slavných předků nehodni.
Tuž láska, svornost plec nám divotvorně,
a zvítězíme, budem svobodni!

MILÍ NAŠI ZNÁMÍ I NEZNÁMÍ NOVÍ ČTENÁŘI,

cítíte, jak obě tyto básně vytryskly z ryzího lidského srdce? — Knězi-českoamerickému básníku Msgr. Janu Vránkovi, který zemřel před půl stoletím, tlouklo jeho srdce stejně věrně, jako tluče vám. A nezdá se vám, že už tehdy prožíval, co prožíváme my dnes?

Místo dlouhých úvodů, jak bychom chtěli býti užitečni těmito "staro-novými novinami — HLASEM NÁRODA" — každé naší národní větvičce v Americe v Kanadě a všude po světě, kde jsme roztroušeni, přáli bychom si, aby obsah obou těchto básní se stal naším exilním a celonárodním programem.

JAN VRÁNEK

PRO VÍRU SVOU A PRO ŘEČ SVOJI!

My nechceme být větví bez plodů
na kmeni českém, jenž nás mízou koji,
chcem věrni zůstat svému národu
i víře své, i řeči svojí!

Za odkaz předků schopni obětí,
stát budem pevně v neprolomném voji,
když bude třeba, budem trpěti
pro víru svou a pro řeč svoji!

Za ty své statky, svaté klenoty
vždy vytrváme v neúnavném boji,
jsme schopni nasadit své životy
pro víru svou a pro řeč svoji!

Náš nepřítel je, kdo nám potupí
řeč, víru naši, proti nim kdo brojí;
těm zrádcům čelí naše zástupy,
chcem bránit víry, řeči svojí!

Jest odrodilcem, kdo si neváží
své víry, řeči, k niž nás láska pojí,
kdo rouhavě se dotknout odváží
své víry svaté, řeči svoji!

Z nás každý nadšeně se přiznává,
z nás každý věrně k víře, k řeči stojí
a rád své jmění v obět' podává
pro víru svou a pro řeč svoji!

Nechť mozol drsný tvrdne na dlani,
nechť s čela pot se řine v práce znoji,
vše snesem, zcela jsouce oddáni
své víře svaté, řeči svoji!

Njdp. Prokop Neužil, O.S.B.

Dp. Václav Michalička, O.S.B.

Z VDĚČNOSTI K NAŠIM ČESKO-AMERICKÝM PIONÝRŮM.

Dp. Aleš Macháček, O.S.B.

Dr. Hynek Dostál

MONSGR·JOSEF HESSOUN
TVURCE OSADY SV·JANA
NEPOM·V ST·LOUIS MO·A
NEUNAVNY VŮDCE KATO-
LICKYCH ČECHŮ V AMERICE

JAN ČEP:

NOVOROČNÍ

Náš kalendář rozděluje a měří čas způsobem značně umělým. Sluneční rok se docela nekryje s tak zvaným rokem občanským, nezačíná a nekončí zimním slunovratem. Ostatně lidé různých civilisací měřili čas podle všelijakých jiných systémů, a historikové mají často velikou práci, aby určili, kdy se vlastně stala ta nebo ona událost, o které se zmiňují dávní letopisci.

Buď jak buď', zevšednělá metafora, že překračujeme práh nového roku, si nijak nezaslouhuje opovržení. Víme, že na našem hrobě nebo v nějakém úředním záznamu bude jednou napsáno: umřel roku tolikátého, v takovém a v takovém věku. Nikdo z nás nezná toto číslo, které bude označeno křížkem. A po každé, když překračujeme osudný práh a otvíráme v kalendáři první list, si můžeme klást otázku, nebude-li tento rok označen v našem životopise křížkem.

Ještě jiné otázky nás mohou napadnout, když odhrnujeme z nového kalendáře onen první list. Kolik jich ještě bude, aby změřily nejenom délku našeho života, ale život lidského pokolení, anebo, řekněme, naši civilisace? Počítat se nemůže do nekonečna; co trvá nekonečně. [illegible] kamžik, že lidé škrtnou příliš dlouhou a nepřehlednou cifru a řeknou si: tak, a teď začneme počítat od začátku? Nebo začne počítat od začátku teprve onen nový lidský — nebo nadlidský — rod, o kterém sní někteří biologové, anebo také marxističtí utopisté, a který bude od našeho lidstva oddělen nějakou kosmickou pohromou, který snad vznikne z nynějšího lidského pokolení nějakým prudkým vývojovým skokem anebo vědeckými výchovnými technikami?

To všechno se zdá možné našemu spekulujícímu rozumu, ale máme-li říci pravdu, náš tak zvaný zdravý smysl se jaksi brání takovým představám. Náš zdravý smysl je spíše hotov přijmout představu, že jsme se vynořili z ničeho a že celá historie našeho pokolení jednou opět skončí, i když nevíme, kdy a jak skončí. Náš zdravý smysl je spíš spřízněn s oblastí tajemství než s nedoloženými spekulacemi nějaké filosofie. Zdá se mu přirozenější a spíše podobné pravdě to, co nám říká o počátku a o konci lidského pokolení a lidských dějin Bible, než o čem blouzní někteří filosofové, kteří se ostatně oddělili od positivních faktů skutečné vědy víc než synthetické a symbolisující obrazy Genese nebo Apokalypsy. —

Číslo křesťanského letopočtu, které píšeme ponejprv tyto dni v záhlaví svých dopisů, není ostatně číslo tak vysoké. Civilisace, které předcházely narození Kristovo a křesťanskou éru lidských dějin, se měří ciframi mnohem vyššími. Křesťané prvních století měli naspěch, aby se co nejdříve skončil tento čas pozemského očekávání, bloudění a útrap, a aby se Ten, kterého vidělo několik desítek věrných, jak se zvedá od země a mizí v oblacích — tak se aspoň jevil jejich smyslům návrat Syna člověka k Otci — aby se co nejdříve opět vrátil, obklopen slávou hořícího vesmíru ,a ujal se viditelně vlády nad novou zemí a novým nebem. Tato naděje, smíšená s posvátnou hrůzou, vyvstávala pět a opět s každou historickou pohromou, ať to byly vpády barbarů, nebo morová nákaza, nebo nějaké veliké historické rozmezí, jako třeba tisící rok našeho letopočtu.

Je ostatně zajímavé, jak se chovali křesťané okolo tohoto roku tisícího, který byl pro ně spojen s očekáváním konce světa. Nespouštěli ruce v klín, neoddávali se nehybné strnulosti. Toto osudné historické rozmezí je naopak poznamenáno v dějinách evropského křesťanstva hlubokou duchovní obrodou, podivuhodnou bdělostí a činností lidského ducha a jeho tvořivé obraznosti. V nějakých padesáti letech vyrostly ze země románské katedrály, skvosty umění stavitelského rostly všude v západních zemích jako houby po dešti. Řeklo by se, že se tehdejší lidé chystali přivítat krále celé země a celého vesmíru nikoliv ochromením hrůzy a zoufalství, nýbrž radostným tvůrčím elánem: že mu chtěli nabídnout všecko své umění a bohatství, i kdyby to mělo být vzápětí všecko strávено na popel ve chvíli velikého a tajemného proměnění. —

Vyskytli se už ostatně během dřívějších století lidé, kteří si sami uvědomovali, a říkali to druhým, že nutno krotit tuto zbožnou nebo vydělšenou netrpělivost; kteří tušili, že bude potřebí dlouhého času, než uzraje vnitřní osud lidského rodu, a že patrně délka tohoto času záleží do veliké míry na lidech samých, na jejich vůli, na jejich svobodném rozhodování. Dokud bude naděje, že nepravost, zlo a omyl mohou být poznány a napraveny, dotud bude vyčkávat Boží milosrdenství.

13. listopadu minulého — už zase minulého — roku (psáno roku 1955) tomu bylo 1600 let, co se narodil v malém městě severoafrické římské provincie muž, jehož postava a jehož myšlení si zachovaly podivnou aktualitu až do našich časů: svatý Augustin, biskup hipponský, byl křesťan, a zároveň občan římský. V noci 24. srpna 410 vnikl gótský náčelník Alarich do Věčného — už tehdy věčného — města a pustošil je divoce po několik dní. Celý tehdejší civilisovaný svět, ať křesťanský nebo pohanský, byl poražen hrůzou. Lidé viděli, jak se před jejich očima hroutí svět, a neviděli za tímto pádem do propasti nic, nedovedli si představit nic, nečekali nic. Augustin, biskup hipponský, kterého zasáhla tato rána doprostřed prsou právě jako jiné, a možná víc než jiné, se rychle vzchopil: "Pád Říma není koncem světa, nýbrž jenom koncem jednoho světa; je to jedna z mnohých pohrom, které poznaly lidské dějiny; podobná pohroma, jaká postihla na příklad Tróju. Civilisace jsou smrtelné, jako jsou smrtelné jednotlivé lidské bytosti: to není důležité; důležité je, pochopit smysl tohoto dramatu, jeho místo v čase a v úmyslech Božích. Není k ničemu naříkat a lomit rukama; je především třeba budovat zítřejší svět . . ."

Augustin umíral roku 430 v svém biskupském městě Hippo (nynější Bone) obleženém od Vandalů. Dopsal už tenkrát své veliké dílo "Město Boží", které vzniklo pod dojmem pohrom, jichž byl očitým svědkem. Moderní filosofové existencialismu v něm vidí svého předchůdce v tom, jak řeší problém času a věčnosti, toho, co pomíjí a co trvá.

Nynější severoafrické město Bone má málo společného s římským provinciálním městem Hippo, kterého dobyli a které zpustošili Vandalové několik měsíců po Augustinově smrti. Nevíme, kde je Augustinův hrob. Víme však, že konec jeho světa byl jenom koncem jednoho světa. Z jeho trosek — jako z trosek světa našeho — však už vyrůstá a svítí **Město Boží.**

(1955)

KOLEJNÍ BUDOVA V LISLE V ZIMNÍM VÁNOČNÍM HÁVU.

U.S. vláda chce nadále dodávat zbraně do Angoly

Washington. — U.S. senát odmítl 19. prosince 54 hlasy proti 22 poskytnout vládě požadovaných dodatečných 28 milionů dolarů pro vojenskou pomoc dvěma angolským politickým hnutím, bojujícím proti komunisty podporovanému hnutí MPLA (Lidové hnutí pro osvobození Angoly); Dům representatů o této věci doposud nejednal.

Fordova administrace se však přes negativní usnesení senátu rozhodla pokračovat ve své pomoci angolským protikomunistickým hnutím FNLA a UNITA ve formě dodávek zbraní. Doposud Spojené státy poskytly přes Zair těmto hnutím výpomoc ve výši 32 milionů dolarů. V úterý státní tajemník Kissinger řekl při tiskové konferenci, že U.S. vláda chce zabránit tomu, aby se zmocnil Angoly režim, podporovaný Sověty. Kissinger také poslal 25. prosince William E. Schaufele, Jr., asistenta státního tajemníka pro africké záležitosti, do afrických zemí, přátelských Spojeným státům, aby hledě zajistit jejich pomoc pro uzavření příměří v Angole a odvolání všech cizích vojáků z této země. Nejdříve chce navštívit Senegal, Gabun, Pobřeží slonoviny, Kamerun a Zaire. Jeho úkolem je zabránit tomu, aby členské země Organizace africké jednoty neuznaly na své příští schůzi, která se bude pořádat od 10. do 12. ledna 1976 v Addis Abebě, loutkovou vládu, jmenovanou MPLA, za jedinou legitimní vládu Angoly. Už 21 ze 49 afrických zemí buď přímo diplomaticky uznalo vládu MPLA anebo jí aspoň slíbilo svou mravní podporu. Žádná africká země dosud neuznala FNLA či UNITA za legitimní mluvčí angolského lidu. Politiyou americké vlády je, že je nutno odvolat z Angoly všechny cizí vojáky a nechat domácí obyvatelstvo, aby se samo rozhodlo, jaký druh vlády chce mít.

Podle odhadů v Angole bojuje po boku MPLA asi 5,000 kubánských vojáků, jimž pomáhá na 500 sovětských vojenských poradců; protikomunistickým hnutím prý pomáhá asi 1,000 jihoafrických vojáků. Sovětský svaz prý už dodal do Angoly zbraní za 100 milionů dolarů. Jižní Afrika chce nabídnout Organizaci africké jednoty odvolání svých vojáků z Angoly pro případ, že budou respektovány její zájmy na hydroelektrickém projektu na řece Cunene. Čeká se, že tato organizace bude v Addis Abebě žádat skončení všech cizích zásahů do angolské občanské války, konec nepřátelství a utvoření v Angole národní vlády. Není však jisto, bude-li pak toto přání respektováno.

MOŽNÁ VÁS BUDE ZAJÍMAT, ŽE:

••Ředitel "American Civil Liberties Union" v Providence, Rhode Island, poslal dopis starostovi města, ve kterém zakazoval vystavovat ježíšky na schodech radnice, protože to prý porušuje konstituční požadavek odluky církve od státu. Starosta města, pan Cianci prohlásil, že ježíšky před radnicí americkou konstituci neporušují a že tam zůstanou! (Jak se zdá, takto se musí na naše byrokratčíky jít: kategoricky zavrhnout každou nesmyslnost, s jakou na nás přijdou. Neboť jak se jim ustoupí a podá jim prst, pak určitě chtějí celou ruku!)

* * *

••Oddělení "Civil Rights" při ministerstvu školství pracuje na tom, aby se zrušily na amerických kolejích vyhlášené soutěže krásy, protože prý je to diskriminace. Dívky, které vyhrávaly titul "Královny krásy", zpravidla bývaly odměněny stipendiem na studia. Nyní se však stejná příležitost musí nabídnout rovněž mládencům, anebo bude zle. Školy, které neposlechnou rozkazu Velkého bratra, nedostanou žádnou podporu od federální vlády.

* * *

Někteří liberálové očekávají, že po šestiletém legislativním boji dojde konečně k zavedení Federální Agentury *Pro Ochranu Spotřebitelů* (Consumer Protection Agency), ale radují se předčasně, neboť americký národ si nepřeje další byrokracii. Někteří lidé se sice ze začátku domnívali, že by se jich vláda ujala, když by je někdo ošidil, nebo když by se ukázalo, že nově zakoupené auto je zmetek (lemon), ale tato agentura by neměla pro drobného spotřebitele žádný užitek. Jak řekl senátor Fannin (R. — Ariz.): "brzy by se ukázalo, že americký spotřebitel nepotřebuje ochranu před krkavčím businesmanem, ale před vládními 'ochránci'."

"Podle průzkumu veřejného mínění", píše novinář Patrick Buchanan, "většina Američanů, tedy spotřebitelů, si nedělá starost o náhodného zmetka, který vyjede z automobilek v Detroitu, ale o neustálé zvyšování daní a cen. Zavedení "Consumer Protection Agency" by mělo za následek obojí."

* * *

Ministerstvo spravedlnosti uvažuje o soudním řízení za účelem rozštěpení automobilky General Motors, protože tento podnik je prý moc veliký. Na druhé straně Kongres schvaluje zavedení t. zv. Consolidated Rail Corp., která má sloučit železniční společnosti na východě a středozápadě, protože prý jsou moc malé. V editoriálu novin "Arizona Republic" o tom 12. listopadu napsali, že General Motors mají být potrestány za to, že mají zisk ve výši 243 milionů dolarů za třetí čtvrtletí roku 75 a plnou zaměstnanost, zatímco Penn — Central, Chesapeak & Ohio, B. & O. a Erie Lackawanna, železniční společnosti, které většinou prodělávají, jsou odměňovány za to, že neprosperují.

* * *

Marcelino Camacho, vůdce podzemní komunistické skupiny v Madridu, který byl propuštěn z vězení na základě amnestie, vyhlášené králem Junem Carlosem, se zapřísahal, že bude agitovat za propuštění z vězení všech ostatních komunistických rozvratníků. Rovněž vyjádřil svoji nelibost nad nastolením monarchie ve Španělsku a nad královým rozhodnutím následovat Francovy principy. "To nejsou žádné principy, to je fašismus, proti kterému jsem celý život bojoval", rozčiloval se Camacho.

Mezitím vůdce Falangistů José Antonio Giron řekl veteránům Občanské války: "Jestliže změna, po které volají, znamená zvrácení režimu, tak řekneme ne! Jestliže změna znamená zničení našich zákonů a ignorování základních principů, tak řekneme také ne. A jestliže změna znamená sblížení s komunistickými silami, které jsme porazili, pak řekneme tisíckrát ne!

* * *

Dočetli jsme se, že 30 studentů ze Saudské Arabie, kteří studují na Findlay College ve Findlay, Ohio, si tuží svaly, když volají domů. Volají totiž z telefonních budek a musí vložit nejméně 36 mincí, než se dovolají Saudské Arabie. Proč si ale Saudové vybrali právě Findlay College, malou školu v srdci státu Ohio?

Napadá nás, že je to asi proto, že tam svého času působil jeden český profesor, který si později zažádal u Saudů o zaměstnání. Když úřednici v Náborové Ústředně v New Yorku nevěděli, kde mají umístit svoje studenty, pada jim do oka žádost výše zmíněného kantora, na které bylo uvedeno místo jeho dřívějšího působiště, a to se stalo zřejmě rozhodujícím. Saudští Arabové však svého rozhodnutí nebudou litovat, protože Findlay College je náboženský orientovaná škola, která je v malém městě uprostřed kukuřičných polí, tedy v oblasti, kde se uplatňují dosud tradiční hodnoty amerického života. A to je to, co Arabové všeobecně zdůrazňují: — morálku, čistotu myšlení i prostředí a uchovávání náboženských tradic, byť i mohamedánských. — Na Findlay College nebudou vystavení žádnému nešvaru, pornografii a 'progresivním' experimentům a metodám vyučování (brainwashing), jak by tomu bylo na velkých, liberálních a marxisticky orientovaných univerzitách.

Z NAŠICH MĚST A KRAJŮ

Vysoký Újezd ve slávě a smutku.

Bude tomu už půl století. Mohutný průvod z obce Libníkovice se ubíral do farního chrámu Páně na Vysoký Újezd. Uprostřed zeleného věnce, neseného družičkami, kráčel novosvěcenec. Přistoupil k oltáři, aby sloužil v chrámu sv. Jakuba svou primiční mši svatou. Tím novým služebníkem Božím byl dp. ThDr. Josef Hájek. Dokončil studia v Římě. Byl alumnem Nepomucena a přijal svěcení ve městě knížat apoštolských. V tom krásném koutku české země mezi posvátným Orebem a hradbou Orlických hor přinesl obět' nejvznešenější a uděloval své kněžské primiční požehnání. Byla to tehdy v celém kraji velká náboženská manifestace. Platilo o ní pořekadlo, "že pro požehnání novosvěcence je třeba boty obětovat (podrážky rozedřít)." Vždyť tehdy se na poutě a církevní slavnosti chodilo většinou pěšky. O té slavné primici se léta mluvilo po celém kraji.

Bylo to minulý rok, 29. listopadu. Smutný průvod kráčel po Vysokém Újezdě. To nesli k poslednímu odpočinku Františka Hájka z Libníkovic. Zemřel bratr ctihodného kněze — dobrý člověk. Odešel na věčnost český rolník. Ctitel historie našeho selství. Celý život měl před očima statečného Kocinu, Kubatu, rychtáře Nývlta, Jana Výravu a především selského písmáka Vaváka. Ti mu byli vzorem. Měl rád svoji rodinu, rodnou hroudu, práci na poli a svoji vlast. Usiloval o lepší podmínky v našem zemědělství.

Již před druhou světovou válkou zasazoval se o nemocenské a pensijní pojištění zemědělců. Vykonal mnoho neocenitelné práce pro své bližní. Nebylo to zapomenuto. Mnoho lidí mu přišlo vzdát poslední poctu v den jeho pohřbu.

Opustil nás dobrý člověk. Zůstane v paměti našeho lidu. Mluví se o něm a dlouho se bude ještě mluvit po celém kraji, aby i dnešní mladé generace nezapomněly, že o sociální spravedlnost a nemocenské pojištění se u nás bojovalo spravedlivou demokratickou cestou už dávno před příchodem rudoarmějců a komunistů.

F. D.

ÚMRTNÍ OZNÁMENÍ

✝

Všem, kdo jste ji znali, oznamujeme, že všemohoucí dobrotivý Bůh si k sobě zavolal slečnu

MARII JURIČKOVOU

ze svatoprokopské osady v Chicagu, Ill.

Narodila se 6. srpna 1896 v Kunovicích na Moravském Slovácku a zemřela náhle při službě bližnímu v úterý 23. prosince 1975. Bůh byla žížeň na mši sv. a u sv. přijímání. Když se vrátila s nákupem pro svou dlouholetou přítelkyni a také churavějící Annu Št'astnou, Pán Bůh si ji k sobě povolal, aby slavila letošní vánoce s ním na věčnosti.

V sobotu, 27. prosince 1975 byla pohřbena z chrámu Páně sv. Prokopa na hřbitov sv. Vojtěcha. Zádušní mši sv. sloužil Otec Vojtěch Vít za asistence dp. Václava Michaličky. Na hřbitov ji doprovodil a k věčnému spánku uložil dp. farář svatoprokopský — P. Karel Kolek, O.S.B.

Kdo jste ji znali, vzpomeňte si na ni laskavě a rádi s námi v modlitbě.

Redakce
HLASU NÁRODA.

✝

OZNÁMENÍ ÚMRTÍ A PODĚKOVÁNÍ

Všem našim přátelům, známým a bývalým zákazníkům oznamujeme smutnou zprávu, že nám zemřel náš drahý manžel, otec, bratr a dědeček, pan

ANTONÍN ROHEL,

býv. obchodník na 3505 záp. 26. ulici v Chicagu.

Narodil se 21. ledna 1902 v Paskově u Místku na Moravě v Československu a zemřel tiše, v oddanosti do vůle Boží, po čtyřletém utrpení v Berwyn, Ill., U.S.A., v neděli ráno, dne 28. prosince 1975.

S naším drahým zesnulým jsme se rozloučili v úterý, 30. prosince 1975 v krematoriu Woodlawnského hřbitova v North Riverside, Ill., ve 2 hod. odpoledne v přítomnosti katolického kněze.

Všem, kdo se přišli s naším drahým rozloučit, upřímně děkujeme a prosíme je, aby na něho nezapomínali ve svých modlitbách.

Za všechny projevy křest'anské soustrasti děkují:

EMILIE ROHELOVÁ, roz. **SEHNALOVÁ**, manželka;
DAGMAR BEDNAŘÍKOVÁ, dcera; **VLADIMÍR BEDNAŘÍK** st., zet'; **VLADIMÍR BEDNAŘÍK** ml., vnuk; **KAROLINA (DAVE) CROSS-BEDNAŘÍKOVÁ**, vnučka; **MARIE RIBAR**, sestra s rodinou; **KAREL ROHEL**, bratr s rodinou v **USA**; a všechny rodiny příbuzných v Československu.

POZNÁVÁTE JE?

Víte, kdo jsou všichni ti ušmudlení odborníci? Stavitelé, natěrači, malíři, elektrikáři, tesaři a parketáři při opravných pracích našeho chicagského "VELEHRADU".

Jen pan Olda Kojecký zůstává i při práci elegánem!

SRDEČNÉ NOVOROČNÍ BLAHOPŘÁNÍ
všem četným zákazníkům a přátelům přeje:
RIEDL'S Prescription Pharmacy
THE REXALL DRUG STORE
J. E. RIEDL, B.S., R.Ph.
E. J. RIEDL, B.S., R.Ph.
3156 WEST 26TH ST.
Just East of Kedzie Avenue
CHICAGO, ILL. 60623
Telefon: BIshop 7-7550

ŠŤASTNÝ A VESELÝ NOVÝ ROK 1976
všem svým přátelům a klientům
přeje:
DR. FRANK J. BOBAL
3335 West 26th St.
Chicago, Ill. 60623
Telefon:
CRawford 7-3322

ŠŤASTNÝ A VESELÝ NOVÝ ROK 1976
všem svým přátelům a příznivcům
přeje:
CIVIC Savings and Loan Assn.
3522 West 26th Street
Chicago, Ill. 60623
Telefon: LAwndale 1-6200
Vaše úspory jsou pojištěny do $40,000
Robert L. Vaněk, president

ŠŤASTNÝ A VESELÝ NOVÝ ROK 1976
všem svým zákazníkům a příznivcům
přeje:
MINAŘÍK'S BAKERY & Company
5832 West Cermák Road
Cicero, Ill. 60650
Tel.: OLympic 2-2854
PEKAŘSTVÍ a CUKRÁŘSTVÍ
Zvláštní péči věnujeme objednávkám pečiva a dortů na svatební hostiny, party a zábavy.

ŠŤASTNÝ A VESELÝ NOVÝ ROK 1976
všem svým příznivcům a klientům
přeje:
NORBERT SPEVÁK
POZEMKOVÝ OBCHODNÍK
c/o Capitol Federal Building
3960 West 95th Street
Chicago, Ill. 60642
Tel.: 239-3500

ŠŤASTNÝ A VESELÝ NOVÝ ROK 1976
HLASU NÁRODA
a všem jeho čtenářům
BRVENIK PHARMACY
1918 Blue Island Ave.
Chicago, Ill. 60608
CAnal 6-0727
Emil Brvenik, B.S.; R.PH.

ŠŤASTNÝ START
HLASU NÁRODA
VLAD. RICHTER

HLASU NÁRODA
"ZDAŘ BŮH!"
ČS. OREL V EXILU

ŠŤASTNÝ A VESELÝ NOVÝ ROK
přeje
HOMAN PARADISE HALL
Mrs. A. Mrkvička, majitelka
2459 S. HOMAN AVE.
522-8869 Chicago, Ill.

ŠŤASTNÝ A RADOSTNÝ NOVÝ ROK 1976
přejeme všem našim obchodním příznivcům, osobním přátelům a celé československé veřejnosti
Mrs. John Krizek, V.P. George Horna, Exec. V.P.
Dr. Alfred C. Kuncl, Chairman of the Board
Dr. Frank J. Padour, Sec. Otto Bazata, Treas.
Mrs. James Hyjan, Asst. Treas. Mrs. Joseph Kepka, Director
Berenice Safranek, Bookkeeper Mrs. Frank Padour, Director
Naše uzenářské výrobky jsou prodávané pouze ve velkém přímo obchodníkům.
Vždy žádejte DAISY BRAND výrobky u vašeho obchodníka.
CRAWFORD SAUSAGE CO.
(Největší ryze česká uzenářská společnost v Americe)
2310 S. Pulaski Rd., Chicago 60623 CRawford 7-3095 - 7-3096

ŠTĚSTÍ V NOVÉM ROCE 1976
všem svým klientům a přátelům
přeje:
JERRY J. BROUSIL
ČESKÝ PRÁVNÍK
5706 Cermak Road Cicero, Illinois 60650
Telefon: 863-3759

V NOVÉM ROCE 1976
PŘEJEME VŠEM OSADNÍKŮM ZÁPADNÍCH PŘEDMĚSTÍ
VŠEHO ŠTĚSTÍ A ÚSPĚCHU
RIDGELAND SAVINGS
AND LOAN ASSN.
6650 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, ILL.
Tel. GUnderson 4-7600
WM. J. RAYSPIS, President

Všem našim zákazníkům, přátelům a známým přejeme ze srdce
hojnost zdraví a pracovních úspěchů v celém novém roce 1976.
Našim milým novým novinám
HLASU NÁRODA
přejeme veliký počet odběratelů a kulturních spolupracovníků.

SOKOL & CO.
Mrs. Teresa Sokol Novák and Families

Vytrvalé a obětavé spolupracovníky,
nezdolnlou vůli uspět,
sloužit pravdě a našemu lidu
přeje do vínku
nově zrozenému
HLASU NÁRODA
a všem jeho čtenářům
MIDWEST PRESS
4150 West 26th Street
Chicago, Illinois 60623

NAROZENÍ PÁNĚ

"Roku od stoření světa, když na počátku stvořil Bůh nebe a zemi, 5199, od potopy světa roku 2957, od narození Abrahamova roku 2015, od Mojžíše a východu Izraele z Egypta roku 1510, od pomazání Davida na krále roku 1032, týdne 65, podle proroctví Danielova, v Olympiadě 164, od založení Říma roku 752, vlády Oktaviána Augusta roku 42, — když celý svět úplného míru požíval, šestého věku světa — Ježíš Kristus, věčný Bůh a Syn věčného Otce, chtěje svět svým příchodem posvětit, z Ducha svatého počat jsa, za devět měsíců od svého početí v Betlemě Judově z Marie Panny se narodil, a člověkem se stal."

Tímto slavnostním způsobem ohlašuje každoročně římské martyrologium svátek Narození Páně. Stalo se to právě před dvěma tisíci lety. Dnes však není možno napsat list, není možné uzavřít právní smlouvu, není možné vytisknout knihu bez datumu. Tím dosvědčujeme, že je tomu tolik a tolik let, co začal nový věk lidstva. Francouzská revoluce se sice namáhala vyhladit nadobro vzpomínku na narození Kristovo zavedením nového letopočtu, ale jejich pokus se udržel pouhých 12 let.

Jak se objevují velcí mužové na jevišti dějin? Obyčejně nenápadně. Přesto však jejich vystoupení mělo neočekávaný vliv na celé lidstvo. Když jáhen Atanáš hájil na nicejském sněmu r. 325 tajemství Nejsvětější Trojice, sotva kdo si pomyslel, že to bude on, který bude mít hlavní zásluhu o potření jednoho z nejmocnějších bludů starověku, ariánství.

Vjezd velkých pánů bývá okázalý, ale není na něm celkem nic než ješitnost a velikášství. Mužové opravdově velicí se objevují bez povyku. Za to však jejich vystoupení bývá zároveň prvním odhalením zásad, důkazem smýšlení jejich ducha. Hned od počátku bývá zřejmé, jakou cestou se budou brát. Pius X. do svého zvolení na papeže byl světu neznámý. Jakmile se stal papežem, prohlašuje své heslo: "Všechno obnovit v Kristu" a okamžitě ví celý svět, věřící i nevěřící, co inspiruje jeho počínání.

Oč víc to platí o Kristu, jehož příchod byl od věčnosti připraven.

Karibové, křesťanští Indiáni v Hondurasu slavívali vánoce hodně okázale a názorně. Jedna rodina napodobí betlémskou scénu. Na ženu navěsí všechny zlaté náušnice a náramky, které jsou k mání, sv. Josef dostane zlatý řetěz kolem krku a evropskou uniformu, aby vypadal — podle jejich vkusu — co nejbohatěji. — Jak docela jinak si představoval jesličky sv. František z Asisi. R. 1223, tři léta před svou smrtí, si zavolal svého příznivce Jana Velittu. Ten totiž mu dal ze svého pozemku zalesněnou skálu, kam se světec chodíval o samotě modlit. Toho roku tedy řekl sv. František Velittovi: "Letos budu slavit betlémskou noc s tebou. U kláštera v lese najdeš jeskyni. Tam postavíš jesle se senem, oslátko a vůl při tom také musí být, navlas tak, jak to bylo v Betlémě. Chci jednou hodně vážně slavit příchod Páně na zem, a na vlastní oči vidět, jak chudý chtěl být Boží Syn z lásky k nám." Velitta mu vyhověl, a o půl noci přišel sv. František v doprovodu bratří celého konventu; každý z nich nesl v ruce svíci, a ze širokého okolí se sešli věřící, aby spolu s ním slavili svatou noc venku pod klenbou hvězdného nebe, pod korunami stromů v temném lese. Každý měl pochodeň v ruce, takže se skutečně "temná noc v jasný den proměnila." Nad jesličkami, upravenými za oltář, sloužil jeden z bratří půlnoční mši sv. Po evangeliu se ujal slova sv. František a kázal nadšeně, s celým žárem srdce o chudobě, ponížení a lásce "betlémského nemluvňátka." Jinak Krista Pána v onom kázání nepojmenoval.

Také ve Francii před revolucí bývalo zvykem, že lidé chodili s rozžatými pochodněmi v noci do polí nebo k jeslím v lese a zpívali vánoční koledy. Vánoční koledy popisují betlémské pastýře jako lidi ve velké chudobě a v osamocenosti. Jistě se nemýlí. I dnes jsou pasáci dobytka v mnoha zemích nejchudší vrstvou obyvatelstva. Dělávají to obyčejně mladí chlapci, kteří nechají pastýřství, jakmile najdou trochu lepší zaměstnání.

Někteří spisovatelé myslí, že stáda betlémská byla majetkem chrámu jerusalémského, a že se tam chovali beránci na rozprodej pro židovské velikonoce k obětní večeři. I když je to jen dohad, není docela nepravděpodobný. Byly to celkem nejbližší pastviny blízko hlavního města a beránků se o velikonocích spotřebovalo na tisíce.

V tom případě pak je tu pěkná symbolika. Ti, kteří hlídají beránky, předobraz Krista, stávají se prvními ctiteli pravého Beránka velikonočního. Z Pole Pastýřů v Betlémě není daleko na Kalvarii v Jerusalemě. Pěšky asi dvě hodiny cesty. Jakoby se tím obrazně chtělo říci: od narození do smrti je jenom pár kroků. Život člověka na této zemi je krátký a je na první pohled všední, nenápadný.

Díváme-li se jen vnějším pohledem na život Kristův, je jen jedním v nespočetné řadě neznámých, kteří přešli na tuto zem. Když kdysi Renan psal "Život Ježíšův", chtěl dokázat pokrokovým lidem minulého století, že není potřeba věřit v Božství Spasitelovo, abychom ctili Krista. Pozorován jen čistě lidským zrakem, prorok z Nazareta zůstane i tak jedním z hlavních hrdinů lidstva, říká Renan.

Nemíníme popírat čistě lidskou velikost Mesiášovu, ale upřímně řečeno, co je to za "lidskou" velikost, která se objeví z nouze v odlehlé jeskyni? Ježíš pak prožil většinu života v zapadlé vesnici nazaretské. Pouhé tři léta byl učitelem Zákona v palestinských synagogách a po lidsku řečeno, skončil nezdarem. Předáci Jeho vlastního národa jej popravili.

Jeden z velkých myslitelů dneška říká: "Není těžké věřit v zázraky, není těžké věřit v Boha a posmrtný život. Je však velmi těžké věřit, že náš všední život má smysl, a že dokonce může být něčím velikým. I v pohanské mytologii "sestupovali" někdy bohové na zem. Ale nikdy se nestávali člověkem, aby za druhé lidi umírali. Přebývali na Olympu, ukazovali lidem, že je jiný nadzemský život, na Olympu nebo nad oblaky. Nikdy však nedávali smysl tomuto životu pod sluncem.

Křesťanská nauka o Vtělení — Bůh se stává v betlémské chudobě člověkem je po této stránce naprosto originální. Ježíš přichází s nebe daleko "vyššího" než byl Olymp řecký, daleko čistšího než všechny představy lidské mohou vyjádřit. Ježíš také vystoupil nazpět na toto nebe. Ale jeho sestup i vzestup má tentýž cíl: **přinést nebe na zemi.** Ukázat lidem, že to, co je lidské a všední, může se stát současně Božím, tedy velikým a nemrtelným.

Betlémská stáje se stala nesmrtelnou ne proto, že byla z kamene, ale proto, že v ní byl Bůh. I naše denní skutky, naše práce, modlitby a trampoty *se stávají věčnými hodnotami*, je-li v nás Bůh, rodí-li se i v nás denně Kristus, konáme-li vše pod zorným úhlem věčnosti, z lásky k Pohu a bližnímu, duchovním způsobem.

Sv. Stolice chce v novém dokumente zdůraznit tradiční pohlavní etiku

Vatikán. — Podle zpráv z Vatikánu Kongregace křesťanské nauky po dvouletém studiu uveřejní v těchto dnech důležitý dokument, ve kterém bude připomenuta a zdůrazněna tradiční katolická pohlavní etika a budou zamítnuty moderní permisivní názory na pohlavní život, jako například pohlavní život pouze "pro zábavu", předmanželský pohlavní styk, užívání umělých antikoncepčních prostředků, nahrazení tradičního stabilního a nerozlučného manželství volnějšími svazky atd. Krátce a dobře, církev v tomto dokumentě vysloví své rozhodné "ne" vůči tak zvaným "novým ideám" o pohlavním životě.

Papež Pavel ve svém vánočním poselství hájil idealismus naší mládeže a vytkl starším generacím jejich materialismus, dychtění po moci, nedostatečnou moudrost a dávání přednosti lidské vědě před Boží moudrostí. Na mládež je často činěn nátlak veřejného mínění a politické propagandy, kterým není možno odporovat. Sv. Otec vyslovil důvěru, že mládež bude schopna přijmout "hlásání blahé zvěsti jako poselství zjevení a obrody".

— 1895 — 1976 — 1968 —

†

IN MEMORIAM

GEORGE ANTHONY GONWA

Deceased Jan. 7, 1968

O Lord God of mercy, grant the soul of Your servant, George Anthony, whose eighth anniversary of death we observe, a haven of refreshment, a blessed repose, and the glory of Your light. Through Jesus Christ our Lord, Who lives and reigns with You in the unity of the Holy Spirit, God, forever and ever, Amen.

Lord grant him eternal rest!

Your loving and bereaved family: Anna, wife; George and Darlene; Phyllis and Walter Zea; Joseph and Gertrude; Mary and Robert Einweck; Edward and Patricia; Elizabeth and Paul Kelley, sons and daughters, and twenty-seven grandchildren.

ŠŤASTNÝ A VESELÝ
NOVÝ ROK 1976
přeje všem svým
příznivcům
**THE BERWYN
NATIONAL BANK**
7112 W. ČERMÁK ROAD
BERWYN, ILL. 60402
Vklady jsou u nás pojištěny
do $40,000
dle vládního zákona.
Telefony:
STanley 8-4700—01—02

ŠŤASTNÝ A VESELÝ
NOVÝ ROK 1976
všem svým milým zákazníkům,
přátelům a příznivcům
přeje:
**KUBA
JEWELERS**
4052 WEST 26th STREET
CHICAGO, ILL. 60623
Tel.: LA-1-7275
1 Block West of Pulaski Road

*V NOVÉM ROCE 1976
ZDAR A ŠTĚSTÍ
v každém vašem počínání
— a —
HOJNOST ZDRAVÍ
A SPOKOJENOST
budiž vám a všem
vašim drahým
stálým údělem.*
JOHN J. KUČERA

*ŠŤASTNÝ NOVÝ
ROK 1976*
přeje všem obchodním
příznivcům a osobním
přátelům
**VANEK
TRAVEL SERVICE**
3707 WEST 26th STREET
CHICAGO, ILL. 60623
ROckwell 2-2326
(Camille Vaněk, majitelka)

The God we worship doesn't ask us to help one another He demands it.

Start treating
your brothers
and sisters
like brothers
and sisters.

RELIGION IN AMERICAN LIFE
A Public Service of This Newspaper & The Advertising Council
Ad Council

ŠŤASTNÝ A VESELÝ NOVÝ ROK 1976

přeje všem svým příznivcům a známým

Joseph Noworul, ml.

NOWORUL

MEMORIAL CHAPELS

2658 S. Central Park Ave. Chicago, Ill. 60623

Telefon: 762-2233

HOJNOST RADOSTÍ
v krásné rodinné pohodě, stálé zdraví
a spokojenost pod Boží ochranou
přeje všem členům a krajanům
KLUB

ŠUMAVAN

Za úředníky:
Fr. Bulín, předseda

ŠŤASTNÝ A RADOSTNÝ NOVÝ ROK 1976
přejeme všem ctěným zákazníkům a obchodním přátelům.
SOUKAL FLORAL COMPANY
6118 ARCHER AVENUE • CHICAGO, ILL. 60638
Telephones: REliance 5-1000 • POrtsmouth 7-7055
PŘES 40 ROKŮ USPOKOJIVÉ SLUŽBY
Nejpřednější československý květinářský obchod.
Máme stále velký výběr květin rostlých v květináčích
a *též výběr řezaných květin.*
Pohřební věnce - Svatební květiny - Výzdoba síní a kostelů.
— KVĚTINAMI SE ŘEKNE VŠE. —
Telegrafické objednávky květin vyřizujeme kamkoliv.

VŠE NEJLEPŠÍ V NOVÉM ROCE 1976
přeje

TABOR SUPPLY CO.

3514-20 West 26th Street
Tel. 522-8343 Chicago, Ill. 60623
— Česká firma —
— Přes 65 let spolehlivé služby

ŠŤASTNÝ A VESELÝ NOVÝ ROK 1976
všem svým příznivcům, přátelům, čtenářům "Hlasu národa"
a celé české veřejnosti
přejí:

J. LINHART and SONS

FUNERAL HOMES
6820 West Cermak Road Berwyn, Ill. 60402
Phone: Pioneer 9-2255
Established 1885

ŠŤASTNÝ A VESELÝ NOVÝ ROK
přeje
všem svým přátelům

ŠVEC a SYNOVÉ

POHŘEBNÍ ÚSTAV
6227 West Cermak Road Berwyn, Illinois 60402
Telefon: GUnderson 4-2050 — Bi 2-2027
PRIVATE PARKING

Známá krajanská IMPORT-EXPORT firma
F. PANCNER
6514 W. Cermak Rd. Berwyn, Ill. 60402 Tel. GU 4-3458
přeje všem zákazníkům a příznivcům
ŠŤASTNÝ A ÚSPĚŠNÝ NOVÝ ROK 1076.
"Hlasu Národa", našemu novému česko-americkému
křesťanskému týdeníku, který je tolik potřebný,
přejeme ze srdce dobrý vítr do plachet!

Šťastný a prosperující rok 1976

všem našim přátelům a příznivcům

přeje:

H. MAŘÍK SONS

FUNERAL HOMES

2534 SO. PULASKI ROAD
Telefon: LAfayette 1-3972
CHICAGO, ILL. 60623

6507 W. CERMAK ROAD
Telefon: GUnderson 4-6310
BERWYN, ILL. 60402

BIshop 2-3255

RADOSTNÝ NOVÝ ROK

1976

přejeme všem svým obchodním příznivcům,
též přátelům a známým, a doufáme,
že nám v plné míře svou přízeň zachovají
v příštím roce!

GUARANTY SAVINGS & LOAN ASS'N

Stanley Dvořák, předseda
3856 záp. 26. ulice (Roh Springfield Ave.)
Chicago, Illinois 60623
Telefon: CRawford 7-5300

RIEGER

Máme upřímnou radost,
že po zániku Katolíka a Národa
k nám přicházejí nové,
česko-americké
katolické noviny —
"HLAS NÁRODA".
Redakci a všem jeho čtenářům
přejeme
požehnaný nový rok 1976.

MEN'S RIEGER CLUB
Frank Soukal, pres.
James Strnad,
vice pres. & financ. sec'y.
Robert Moraveček, rec. sec'y.
James Linhart, treasurer

DOPISY NAŠICH ČTENÁŘŮ

Milí čtenáři,

milovníci této dopisní rubriky, pokoušíme se o to ,abyste nemuseli svůj zrak tolik namáhat, zvláště Vy starší, či jen dříve narození.

"Z první vody na čisto" se nám to sice na poprvé příliš nepodařilo, ale když nám napíšete, jaké písmo se Vám lépe čte, nakonec se na správné velikosti určíte nějak dohodneme.

Všem Vám, kteří budete v tom novém letošním roce slavit nějaké to životní jubileum, klademe mocně na srdce, abyste nám o tom zavčas napsali. Vždyť se přece musíme také musíme trochu blíže poznat! A když už nemůžeme každému z Vás poslat nějaký ten sváteční "pukét", chceme Vám alespoň v našich novinách zamávat na pozdrav — a v modlitbě si na Vás vzpomenout. Tedy nezapomeňte a pište ZAVČAS!

Redakce.

WINDSOR. ONT. CAN.

Ctěná redakce:

Píši Vám po telefonním rozhovoru s naší hlavní poštou ve Windsor, kde jsem se chtěl informovat na jistá čísla našeho Katolíka, která po dobu stávky poštovních úředníků zůstala někde ležet. Volal jsem na ně proto, že čísla z list. 28. — a z dros. 5. mně byla doručena. Dle osoby, která odpovídala na moje otázky. Katolík byl po dobu stávky u Vás v Chicagu zadržen. Čísla, která postrádám, jsou tato: říjen 24 — 31 listopad — 7 14 — 21. Prosím Vás, byl bych tomu rád, abych je měl v celku.

Z posledních dvou čísel se dovídám, že Katolík přestane vycházet. Je to jistě pro každého z nás zpráva velmi bolestná. Přece ale, i přes to, že musíme přijmout tuto trpkou skutečnost, svítá naděje dle Vaší informace, že se snažíte, abychom zase měli naše noviny "Hlas Národa".

Jistě, že je to krásné jméno, a jistě, že pro slávu Boží a pro slávu našeho národa, a pro čest a slávu našich benediktinů, za to všecko, co pro nás katolíky vykonali od svého založení, jistě že tento nový Hlas Národa bude nám dál sloužit jako strážce naší víry a naší národní křesťanské tradice.

S úctou k Vám

... Josef Čambala.

NORTH CANTON, OHIO

Vážená redakce Katolíka!

S upřímným přáním k svátkům vánočním a do Nového roku, chci se přihlásiti za odběratele "Hlasu Národa."

Co jsem v Americe vždy jsem já i můj † manžel odebírali katolické noviny.

Naše děti jsem učila česky z "Přítel Dítek" a z knihy "Klasy" c které byla psána báseň před mnohaha léty od Soňni Dunajovské.

Katolík jsme odebírali také mnohc roků; škoda že tehdáž, když někteří odběratelé navrhovali, aby se tam také dávala část v řeči anglické, mnozí to neschvalovali — prý jsou to české noviny, a takové aby zůstaly, ale já myslím, že se stala veliká chyba; ty naše děti sice česky uměly, ale když hoši byli za války dlouhc z domva, a potom pc návratu se brzy ženili s děvčaty z jiných národností — pouze rozumí, ale mluvit je jim za těžko, ale kdyby v Katolíku bývala část v řeči anglické, byli by mnozí noviny odebírali a při tom třeba i znovu se v češtině zdokonalovali; pravda též se již nedá nic dělat, ale bylo by možná dobré dát část v "Hlasu Národa" anglicky a tak by snad mnozí k vůli tomu jej odebírali, a i potom tc nové pokolení; ale toto vše bude záležet na vydavatelích.

Dnes se také omlouvám, že píši až teď, ale měla jsem těžkou operaci na plíce, který X-ray našla se již rakovina, musili mi vyoptrovat celý levý lalok (lobe) a pak jsem byla moc nemocná a potom zase dojíždět 7 týdnů do nemocnice na ozařovací paprsky. Pc operaci, první 4 dny které jsem prodělala ve stálém dozoru, jsem moc vzpomínala na ty národy, které musí trpět v nesvobodě, všechy bolesti jsem za ně obětovala; jakož i za všechny nemocné. a v duchu jsem děkovala p. Pekárkovi, že končí dopisy "modlete se za staré a nemocné."

Za ten "Hlas Národa" samozřejmě se musí žádat o hodně více, a já jsem ochotná toto platit, třebaže žiji jen na malé pensi.

S uctivým pozdravem,

Žofka Nechvátalová.

Sophie Nechvatal
1420 Schneider St., N. E.
North Canton Ohio,
4472.

SAN ANTONIO, FLORIDA

P. B. J. K.

Vážená redakce, milí čtenáři.

Před několika dny jsme oslavovali Vánoce, svátky pokoje a Boží lásky k lidstvu. Nyní vstupujeme do Nového roku, starý rok skončil s většími těžkostmi než s jakými začal a nový rok je všechny musí převzíti na svá bedra. Co nám přinese ten nový rok, se mnohý ptá s obavou, zvláště ti staří lidé. Ceny stoupají, životní úroveň klesá a svět se zmítá v chaosu. Pomalu ale jistě se šíří nepokoj, tíseň a úzkost. Co bude s námi, půjde-li tento vývoj i nadále? Ale, milí čtenáři, věřící křesťan nesmí klesati na duchu, neboť my křesťané víme, že jsme v rukou Božích. Na výšině proti Jeruzalému seděl před věky prorok Jeremiáš a s bolestí hleděl, jak hoří a je zahalené dýmem toto město, které v té době bylo královnou všech měst. Prorockým zrakem viděl veškeré to utrpení, které přijde na svaté město. Viděl celé to pustošení krajiny a viděl, že jeho národ bude odvlečen do zajetí Babyloňanů. V srdci se mu ozvala otázka, jak je to možné, aby došlo k takovému neštěstí. A tu takovému neštěstí. A tu se v duši jeho ozvala odpověď, diktovaná Duchem Svatým. Kdo jsi ty, Jeremiáši, abys říkal, že se něco stává bez toho, aby to nerozkázal Pán?

Ano, tak to je, milí čtenáři, všechno, co přichází, je z rukou Božích, ať je to bolest, neštěstí, či radost, potěšení, úspěch a naděje. Bůh trestá svět, ale také ho opatruje a řídí. Ovšem, když na člověka doléhají těžkosti, tak toto učení sv. víry jako by sláblo. Když nás postihuje zkouška za zkouškou, tu některému je zatěžko věřit, že nás Bůh opatruje a mnozí upadají do hříšné malomyslnosti. Z temné hlubiny duše se ozývá žalostná otázka, jak to Bůh může dopustit.

Bůh na nás posílá zkoušky a utrpení, abychom nezapomínali, že jsme jen a jen hříšní lidé. Ve dnech štěstí a pozemského blaha, člověk snadno podlehne pýše a zapomíná na Boha: a zdá se mu, že je sám strůjcem svého štěstí, svých úspěchů, a že Boha konečně ani nepotřebuje. Když však přijdou trpké chvíle a plány se hroutí, když nás postihne bolestná choroba, když umírají naši nejdražší, tu pocítíme marnost a pomíjejícnost pozemského života. Tu přicházíme k vědomí, že jsme na této zemi jen jako cizinci a poutníci. Zamyslíme-li se nad tím vším, tu je učiněn první krok k návratu k Bohu.

Tu přichází do našich srdcí poznání, že naše srdce je stvořené pro Boha, a že pokoj — opravdový pokoj, najdeme jen a jen u Boha. Bůh posílá na nás utrpení, aby nás trestal za naše hříchy. V mnohých věcech hřešíme všichni, ale tu mnohý namítne: netrpí též spravedlivý? Jak se to tedy srovnává s Božskou prozřetelností a spravedlností? Ano, Bůh posílá utrpení též na spravedlivé, ale my si musíme uvědomit, že ne všechna utrpení jsou trestem. Některá utrpení jsou jen malou zkouškou. Písmo svaté říká, jak se zlato a stříbro čistí v ohni, tak se srdce lidská zkouší v peci ponížení a utrpení.

Ano, milí čtenáři, nežijeme v radostném čase. Obklopuje nás nejistota a nebezpečí. Právě proto na prahu nového roku, si musíme uvědomiti, že jsme v rukou Božích, že nad námi bdí opatrovnost Boží, která vše spravuje a řídí. Utrpením nás spravedlivý Bůh kárá za naše hříchy. Na spravedlivé zesílá utrpení, aby je zkoušel a tak jednou zvýšil jejich slávu v nebesích. Nevíme, co nás v tomto novém roce očekává, ale přivítejme jej na kolenou a odlejme se plně do ochrany Boží. Bůh je vždy s námi, nikdy nás neopouštěl a neopustí. Proto za všech okolností sepněme ruce a modleme se: děj se svatá Vůle Boží.

Vážení čtenáři, do tohoto nového roku vstupuje s námi do života nový katolický časopis, "Hlas Národa." Po zklamání, které nám způsobil sbor kláštera sv. Prokopa zastavením "Katolíka" a "Národa", buďme věrni těm, kteří svou obětavost budou nadále věnovati novému časopisu "Hlasu Národa". Buďme vděčni dp. Václavu Michaličkovi, dp. Vojtěchu Vítovi a všem jejich spolupracovníkům, kteří budou i nadále pracovati na vydávání nového časopisu "Hlasu Národa". Ale tito jmenovaní, aby *dosáhli cíle, potřebují* nejen naši vděčnost, ale hlavně hmotnou pomoc. Neboť nesmíme zapomenouti, když by netečností krajanské veřejnosti zaniknul "Hlas Národa", není více naděje na nový český, katolický a hlavně křesťanský časopis.

Milí čtenáři, zajisté jste všichni strávili posvátnou dobu vánoční v kruhu svých přátel a rodin. Naše vánoční svátky byly smutné. Týden před svátky nás volala naše tak zkoušená dcerka Eliška, že nás přijede navštíviti, aby s jejím manželem Robertem prožili s námi tu posvátnou dobu vánoční. Za pět dní na to v noci ve dvě hodiny nás volá a zděluje, že její tak hodný a zbožný manžel Robert zemřel v nemocnici. Dne 22. prosince měl pohřeb. Jela tam manželka a synek Františk; já jsem jet nemohl, neb mé ledviny mně nedovolují tak dalekou cestu až do Louisiany. Prosím Vás o modlitby za duši toho hodného a zbožného Roberta, za kterého se Eliška provdala v únoru tohoto ro-

(Pokračování na str. 15.)

ku 1975. Prosím též o modlitby za naši Elišku, aby v jejím utrpení nad ztrátou milovaného Roberta jí dal Bůh potěšení, a aby poklekla na kolena, sepjala ruce a řekla: Děj se svatá Vůle Boží.

Vážená redakce, milí čtenáři, končím svou novoroční úvahu, všechny Vás pozdravuji, prosím o modlitby za staré a nemocné. Bůh Vám všem žehnej. Prosme Boha, aby žehnal celému světu, aby svět zbavil nejistoty, aby nad celým světem bylo slyšeti Sláva Bohu na výsostech a pokoj lidem dobré vůle.

Karel Pekárek.

Drahý Pekárku:

Napsal iste velmi pěkné pojednání o smyslu utrpení. Nechť Vás a Vaši dceru Bůh sílí při nesení tak těžkých křížů.

Váš sazeč.

Z KRAJANSKÉ KANADY:

Česká misie sv. Vojtěcha
(v hamiltonské diecési)
Rev. J. Sach
464 Plains Road W.
Burlington L7T 1H2, Ontario,
Canada. — Tel. 523-1932.

"Obnovme všechno v Kristu
Zdrávas, milosti plná . . ."
Bohu - Církvi - Národu
věrni zůstaneme!

Drazí přátelé!

Misionář a členové misie Sv. Vojtěcha pozvali všechny lidi dobré vůle na jejich první půlnoční MŠI SV. ČESKOU — s českými zpěvy a koledami do českého kostela — 464 Plains Rd. West, Burlington, Holy Sepulchre Cemetery — Hwy. 2 — (začátek přesně o půl noci) — a na slavné BOHOSLUŽBY HODU VÁNOČNÍHO — ve čtvrtek 25. prosince o 12. hod. poledni. "Pán se narodil, radujme se!" Sv. zpověď byla od 11. hod. večer do půl noci; 25.12 od 11. do 12. pol.

Všem členům Misie sv. Vojtěcha — přátelům — dobrodincům a všem čtenářům Katolíka a Národa — Otcům Michaličkovi a Vítovi — všem v redakci — administraci — tiskárně — expedici a všem milovníkům Kafkova díla — vyprošujeme požehnaný a milostiplný nový rok 1976. Děkujeme ještě Katolíku a Národu za spolupráci s naší misií v Hamiltonu.

Přátelé, s bolestí v srdci a mysli píšeme tyto pozdravy. Bylo to vloni naposledy, neboť naše náboženské a národní pojítko daleko od vlasti a našich drahých za mořem, náš katolický tisk se s námi zakončením "Milostivého léta 1975" loučil a skončil svou důležitou činnost křesťansko-národního apoštolátu.

A přece, toto milostivé léto nám přineslo velikou posilu a naději. Když nás opustilo lidské dílo a lidská spekulace hledající jen hmotné výsledky svého snažení — Bůh nás nenechal padnout. Jako jiskra, vykřesaná z poctivých srdcí českých věřících lidí, jiskra, která dala vzplanout výhni naděje opuštěným a tonoucím v moři hmotařství, došla zpráva, že náš katolický tisk bude pokračovat ve svém apoštolátu mezi krajany, pod jménem "HLAS NÁRODA". Vidíme jasně, že zakladatel římského Velehradu — Jeho Em. kard. Jos. Beran — nás neopouští a přimlouvá se u Pána Boha za náš lid, který žije od Šumavy až po Jasinu; že jeho dílo se rozrůstá, Velehrady rostou v Německu, Americe a Kanadě. Vyzývám všechny naše krajany, aby se zapojili do tohoto díla a nedali padnout tomu, co Otcové benediktini po dobu 86 let vystavěli. **VYZÝVÁME** Vás, bratři a sestry, česky mluvící a česky cítící: dejte svou podporu pokračovateli Katolíka a Národa a jiných našich zaniklých tiskovin "Hlasu národa" a rozšiřujte a podporujte tento nový list mezi našimi lidmi. **Předplat'te jej přátelům v jiných zemích! Dejte ho číst vašim dětem.** Radostná je zpráva v Katoliku z 28. list. 1975: "Dědictví Otců s Boží a Vaší pomocí — zachováme!" Děkuji O. Vítovi za iniciativu a jsem velice potěšen, že i jméno nestora našeho tisku O. Václava Michaličky, O.S.B., se objevilo mezi sponsory díla "VELEHRAD". Ano, sv. Cyril a Metod a naši milé vlasti patronové nedají zahynouti nám, ni budoucím. Do boje proti d'áblu a materialismu s pravým katolickým tiskem!

Vyprošujeme Velehradu Boží požehnání i těm, kdož toto dílo budují, hodně úspěchů do nového roku 1976 a do mnohých dalších let. Budeme pamatovat na toto dílo při našich mších sv. a slavném "Te Deum" 31. prosince v českém kostele v Ham. Burl. o 8. hod. večer. Spojte se s námi! Bušme na boží brány, Bůh je otevře.

Všem žehná a dobré vyprošuje,

Pozn. redakce: Drahý Otče Josefe, děkujeme Ti za Tvou solidaritu a podporu. Potřebujeme jí jako soli — s Božím požehnáním a pomocí. Tím, že "Hlas národa" vyšel, není ještě zabezpečena jeho budoucnost. Vše je daleko složitější, než se na první pohled zdá. Modleme se! Tvůj Fr. Vojtěch Vít.

Ve Španělské Sahaře dochází k bojům

Nouakchott, Mauritánie. Španělsko postupně předává svou kolonii Španělskou Saharu Maroku a Mauritánii, avšak domorodé politické hnutí Polisario, požadující úplnou nezávislost své země, se staví na odpor proti obsazení země marockými a mauritánskými vojáky. Nyní Mauritánie musila devět dnů bojovat o přístav La Guera v jižní části Španělske Sahary. Přitom bylo zabito 80 členů hnutí Polisario a 74 jiných bylo zajato; dále bylo zabito 14 mauritánských vojáků a 36 dalších bylo zraněno.

Našemu novému pojítku v Americe
a po celém světě
"HLASU NÁRODA"
přejeme vše nejlepší do nového roku
a našim členkám a příznivcům hojnost zdraví
a Boží ochrany.

THE NEW CLUB

Midred Janda, president — Elizabeth Trodden, secretary
Elsie Stepanek, vice-president — Elsie Nevšímal, fin. secretary
Mae Struhart, treasurer

Všemu, co se koná pro čest a slávu Boží
a zároveň je to službou bližnímu,
Bůh požehnává.
Nechť tedy hojně žehná všem obětavcům
kolem nového časopisu
"HLAS NÁRODA",
který je pro nás tak životně důležitým
a stále ještě potřebným k hájení
našich zájmů a křesťanské pravdy.

JOSEPH SALAK
3960 West 95th Street
Evergreen Park, Illinois 60642

Šťastný a požehnaný nový rok 1976!
Zdraví, štěstí, veselou mysl z hloubi srdce
přeje ctěné redakci, všem zaměstnancům
a čtenářům našich nových
a tolik potřebných novin
"HLASU NÁRODA"
a zároveň i našim zákazníkům a přátelům
HERMINA ONDRUŠOVÁ
zakladatelka obchodu ONDRUŠ & SON
v roce 1935.
Draperie, záclony, deky;
ložnicové, kuchyňské a pokojové soupravy.
6533 W. ČERMÁKOVA TŘ.
BERWYN, ILL.

Našemu novému katolickému,
česko-anglickému týdeníku
"HLASU NÁRODA"
na cestu životem s přáním,
aby všechny naše generace spojoval stejně
vytrvale, jak to konaly zaniklé časopisy
Katolík a Národ.
Všem svým klientům, přátelům a známým
přeji pak v celém roce 1976
hojnost zdraví a Božího požehnání.
MILDRED R. JANDA,
president Columbia Savings & Loan Assn.,
Riverside, Illinois;
president N.S.Č.K. a NEW CLUB.

Šťastný úspěšný nový rok 1976
všem našim příznivcům a známým
přeje:
MORAVEČEK
FUNERAL HOME
ROBERT J. MORAVEČEK
5318-20 WEST 25th STREET
CICERO, ILLINOIS
Telefon: TOwnhall 3-4242

KAREL V. RAIS:

PO LETECH DOMA

(Pokračování)

"Ptala jsi se, jak mu je?" tázal se Váša, když Frantina vešla do světnice.

"I neptala, chtěla kuřátko, aby prej byl lepší oběd!"

"To snad ne, vidíme, vidíme."

"Musí prej silnou stravu —"

"Já bych mu pověděl silnou stravu, at' sní hrnec kysela a krajíc domácího chleba jako my."

"Peníze měla na dlani, ale povídala jsem: 'Snad si nemyslíte, že to dělám pro ten krejcar!' Že prý si Petr všecko zaplatí, ale já vím, že o tom ani neví, co panímáma shání. Ted' mají najednou peněz na kuřátka a jindy jako by neměli co do huby; roznášejí nás po obci, že dluhujeme vejměnek. Povídala mi tuhle Vaňurka, že si panímáma cestou z kostela ženským stěžovala, jak se musí doprošovat. Já jsem si vždycky myslívala, že oni mají ještě peníze, třebas to zapírali. Ted' to pěkně shrábne. Našim dětem už nepřinesli housku ani nepamatuju, ale pánům z Prahy je hned na kuřátko!" —

Když Váša v poledne šel ze školy, hned ve dveřích se laskominatě tázal: "Copak to, maminko, dnes vaříte, že to tolik voní!"

"Bodejt', já vařím," u kamen broukla, "na vejměnku je traktace, přijel pán z Prahy. Dobře vám ani v neděli nedají placky."

Za chvíli potom byla ve světnici velká výplata: Váša i Frantina dostávali sekance, protože se pořád ochomýtali ničce před výminkem. —

Když se Petr po obědě prospal, matka mu živě pravila: "Nevím, jak ti, hochu, přijdu s radou, ale venku je tak pěkně, cožpak aby sis vyšel do zahrádky? Sedátko je pod okny, dám ti na ně peřinu, zabališ se, slunce se tam hezky opírá, vyhřeješ se; takové jarní teplíčko udělá dobře celému tělu."

"Snad by se vedle mrzelí," nejistě odvětil.

"Abys naposledy nesměl ani do zahrádky, dětino!" durdil se starý.

Syn mnoho chuti neměl, nohy bolely a stále se potil, ale nechtěl rodičů zarmoutit. Pomohli mu z postele, teple jej zakuklali a vyšli všichni.

Hospodyně právě přicházela ze záspi do síně, ale jak je zahlédla, ubíhala zpátky do chléva. Otec ji dobře zahlédl.

Petr si na zahrádce líboval; opřev se o stěnu, dal slunci do sebe pražiti. Kolem se rozvíjely světlé lístky angreštové a hloží, stromy měly nalité puky, trávník se již zelenal a sedmikrásy vystrkovaly hlavičky, jako by se ještě bály; v jasném vzduchu poletovali vrabci, pěnkavy a strnadi, snášejíce na hnízda. Plotem, zrobeným ze suchých snětí, bylo viděti na náves, na statky i na chalupy, na nejvýznačnější stromy, jež tu pamatovaly kolik kolen, potom do volných polí, jež se zelenala omladlým osením, a dále k Hůře.

Tatík zůstal u syna, ale neusedl, přecházel po zahrádce, prohlížel stromy i každou pučící bylinu a pořád vypravoval. Ve světnici hospodářově bylo ticho.

Hlavou nemocného plynuly vzpomínky z mladých let . . .

Když se po třetí hodině školáčkové ukázali na pahrbku před školou, pravil: "Dlouho-li tomu je, co já jsem takto chodíval s učením. Jako by to bylo včera. Tamhle na kopečku jsme sváděli vojny; já stával s Vášou, byl malý, ale cvalík, hrudovat uměl, vždycky jsme vyhráli a potom jsme běželi domů na krajíce."

"A tak to chodí pořád — tuhle je máš, to jsou naši, hej, Vášo, Františko, pojd'te sem, podívejte se, kdo tu je!" u plotu volal stařec.

Děti se zastavily a hleděly do zahrádky, ale Váša dlouho nehleděl, honem se dal do radostného běhu domů.

"Maminko, strejček je na zahrádce a máme tam jít!" už ve dveřích toužebně volal.

"Tak se chodí ze školy? Tamhle si sedneš a ani se nehneš!" přitlumeně, ale zlostně se osopila matka.

Františka pořád ještě stála před plotem; měla na sobě velkou loktušku, takže byla širší než delší. Dívala se strnule, byla by se ráda usmála, ale podivánka na strýčkův obličej ji zarážela.

"I jen pojd', snad se mne nebojíš?" volal ji vlídně.

"Francka, hned domů!" ozvalo se na záspi a děvče smutně odcházelo.

"Vidíte, nesměji sem," povídal Petr otci.

"Jen počkej, vždyt' oni přijdou, snad je chce trochu přičísnout," mírně to vymlouval otec. Vtom přicházela matka a přinášela hrnek, z něhož se kouřilo, krajíc, lžíci a nůž.

"Ted' jez, ale nezlob se, nebude-li brynda taková, jako míváš doma, to víš, že já jen tak po sprostu."

"Prosím vás, maminko, jen si se mnou nedělejte starostí a nic zvláštního pro mne nevařte. Vy jíte mléko, dejte mi ho podruhé taky, je mi zdravější. Podívejte se, jak se pořád potím, jen se ze mne cedí!"

"A to je, holečku, právě dobře, nemoc tak musí z těla."

"Jenom kdybych necítil takovou slabotu!"

Františka zatím ve světnici vypravovala: "Ten strejček je takhle," pravila a tvář stáhla dovnitř, "oči má navrchu, a jak promluví, kašle."

"Tamhle sedni k Vášovi, jez a mlč!" odbyla ji matka. Majíc na sobě jedinou modračku, nohy skoro až ke kolenům holé, na prsou jenom plátěnou sdrhnutou košili, u kamen kropila prádlo.

"Co ti povídal?" ptala se po chvíli dcerky.

"Abych tam šla."

"Honza Břízků se mi ve škole smál, že přijel strejček z Prahy a že jsem ho ještě neviděl. A povídal: 'Ta vaše maminka má lidi ráda!'" plnými ústy vykládal Váša.

"Proč jsi mu povídal, žes ho neviděl?"

"Ptal se, tak jsem pověděl," klidně odvětil.

"Mne se holky taky ptaly a vyzvídaly, co mi přivezl."

"Podruhé jim řekni, proč se ptají, my že se jich taky neptáme."

Děvče přikývlo.

Když Petr venku pojedl, ještě chvilku čekal, přijdou-li děti. Ale nepřišly.

"Začíná tu skoro být chladno, abychom zas šli," pravil.

"Půjdeme, když chceš, půjdeme!" přisvědčil otec.

— Hospodyně vidouc je na záspi, zasykla: "No, už zas jdou, špitálníci!" Ale k oknu se již neohlédlo. —

Když tatík výměník následujícího rána vyšel na dvůr, viděl, že u dvířek do zahrádky visí zámeček. Jak tu stál v myšlenkách, zíraje na novotu, které tu jaktěživo nebývalo, zrovna se mu na dvorku nachomýtl hospodář.

"Copak že jste si dali k zahrádce zámeček?" ptal se starý.

"Proč? I jen tak, tot' víte!" chladně odvětil syn.

"Snad ne proto, že se tam Petr včera trochu vyhřál?"

"No, třebas, snad mi nebudete ze zahrádky dělat špitál, ani bych tam pak vickrát nevkročil!"

Starý se vztýčil a zachvěl se, jako by něco ze sebe střásal.

"Snad dokonce už ani my tam nesmíme?" ptal se opět mírně, ale v těch slovech byl trn. "To přec ani udělat nesmíš, vždyt' mám taky ve vejměnku pátý díl všeho ovoce."

"No, z ovoce, ale o zahrádce tam není nic," chladně odpověděl a odcházel.

"Že tě —," vzkřikl starý a povznesl ruku, ale vzpamatovav se hned, dodal mírněji: "No, Pán Bůh ti to odpust'!"

Odpoledne Petr začal sám: "Nepodíváme se zas do zahrádky? Včera to tam pěkně pražilo."

"I dneska bych ti, hochu, ani neradil, sluníčko tam sice svítí, ale teplo není, táhne to od hor, jistě tam leze sníh," zrazoval mu to otec, ale na syna se přitom nedíval.

"Zůstanu tedy v posteli," Petr klidně kývl.

Starého ta slova zarmoutila.

"Ale když bys chtěl, půjdeme a sedneme někde za vítr," pravil honem.

"Ne, ne, zůstanu v posteli, mohlo by být hůř, beztoho se mi zdá, že by ta cesta neposloužila.

Starý přecházeje jizbou, po těch slovech se zastavil a ustrašen hleděl na syna.

Slzy se mu draly do očí.

"Hochu, hochu, Pán Bůh nedej, aby se ti naší vinou přitížilo, do nejdelší smrti by mne to trápilo."

"Ale, tatínku, jaké byste si to připouštěl myšlenky! Je pravda, že mi je po té cestě slabo, ale považte si, kolik hodin jsem v té železnici vyseděl. Hrká to a dveře i okna se z obou stran každou chvíli otvírají. Cesta z města domů mi byla dobrá, okřál jsem, oblažilo mne to." Petr otci starosti vymlouval, ale dobře cítil, že se vlhkem v Hůře zachladil. Tatík jenom starostlivě přikyvoval a hrabal se ve vlasech. Když matka přišla zvenčí, vyšel na zásep; usedl na lavičku mezi síní a chlévem, a hlavu maje skloněnu, tupě zíral do zdupané půdy. V šedé lebce mu zle vířilo. Ten hoch se mu pranic nelíbil; viděl, že je jako sníh, která usychá. Pravda, taková sníh' se kolikrát znova probere, usychá, usychá, už jen ji uříznout, a najednou vyžene nové, čerstvé letorosty a za nějaký týden je znova všecka zelená.

"Copak tak sedíte jako v adventě?" Ta slova pronesla hospodyně, jdouc k němu po záspi.

"Ba, holka, jako v adventě!" A přihladiv si husté vlasy od čela k uchu i na skráň, smutně se podíval na Frantinu.

"Snad není Petrovi zle?"

"Nelíbí se mi, nějak tuze zapadá. Jen aby si byl tou cestou neublížil." A při té řeči hleděl stále do jednoho místa na zemi.

Hospodyni zasvitlo v očích.

se radší vrátil k svým. Jen si považte, jaké by to bylo, kdyby železnici, a pak tou mokrou Hůrou. Věřte mi, a to byla má řeč, že neměl z Prahy jezdit, je tam zvyklý, měl všecko pohodlí a doktoři jsou tam samé moudro. Vezměte mu doktora tady, napíše mu divných meducin a konec konců nic to všecko neplatí."

Stařec poslouchal na půl ucha a neodpovídal.

"Já být vámi, spíš bych jej měla k tomu, aby tady dlouho neotálel — no, když by nepozoroval, že to jde k lepšímu — aby se raději vrátil k svým. Jen si považte, jaké by to bylo, kdyby tady přišlo k nejhoršímu, já neříkám, ale kdyby tady měl umřít. Své má v Praze a tady aby —"

(Pokračování)

Břetislav Kafka:

ČLOVĚK ZÍTŘKA

(Pokračování.)

Vtištěním této duchovní formy věci v rozum, poznávací schopnost rozumová chápe věc samu onou zpodobenou formou. Tím mysl v sobě vyjadřuje, (rodí) — pojem — čili ideu.

Vedle počáteční duchové formy věcí v mysli, jež jest pouhým **prostředkem poznání**, musíme rozeznat konečně duchovou formu věcí vyjádřenou v mysli: pojem a ideu. Ta jest účinkem poznání smyslového.

Z obou výkladů vysvítá, že rozumová schopnost může do sebe přijmouti formy věcí, čili, že může poznávat vše. Je uschopněna v sebe přijmout a v sobě vyjádřit, cokoliv tvořivá činnost rozumová do ní vtiskne.

Intelektuální forma našeho myšlení není to, co poznáváme, nýbrž to, **čím poznáváme**, obdobně jako schopnost smyslová. Toliko reflexí si uvědomujeme, že věci poznáváme skrze tyto duchové formy, které vyjadřuji jejich podstatu.

Rozum je poznávací schopnost neorganická, jež ke konu poznání není určena předměty hmotnými a individuálními, nýbrž jejich principy, jež samy o sobě jsou universální.

***Smysl je poznávací schopnost organická**, jež ke konu* poznání musí býti probuzena předmětem hmotným a smyslovým, individuelně existujícím.

Představa a myšlení není totéž! Lidské myšlení není pouhé sdružování představ, jak si mysli mnozí. Podstatný rozdíl mezi představou a pojmem spočívá v tom, že představa je konkrétní a individuelní, pojem je abstraktní a universální.

Smyslové poznání je vždy omezeno jen na hmotu. Smysly poznávají jednotlivé konkrétní hmotné vlastnosti

Rozum dovede abstrahovati hmoty (sám jsa duchový); poznává všeobecné pojmy vztahů a podstat věcí. Tudíž, kde je tato abstrakce, čili tvoření pojmů, tam je rozum; naopak zase kde toho není, není ani rozum. (viz zvířata.)

Zvíře má poze smyslovou představu, ale nemá pojem, poněvadž nemá rozum! Kdyby jej mělo, tvořilo by pojmy a z nich by mohlo tvořit soudy a úsudky, a dle nich jednat, t. j. poznávat vztahy mezi nimi, zvláště **vztah příčinnosti a vztah účelnosti.** Zvíře má jen představy konkrétní a individuální (určité, osobité); poznává zrakem, čichem, chutí něco, co se dá jíst. Tato smyslová představa utkvívá v jeho paměti a determinuje zvíře, až podobnou věc ucítí a uvidí znovu, aby po ní chňapalo. Nemá však o té věci pojem a nepoznává podstatu mléka, masa či brambor. Je u něho stálá jednotvárnost; žádná vynalézavost, žádná rozvaha; netvoří pojmy.

(Pokračování.)

VALE ATQUE AVE!

(Good-by — and Welcome!)

Just two weeks ago we bade farewell to long and trusted friends of public communication, the Czech Catholic NÁROD and the KATOLÍK, printed by the Bohemian Benedictine Order for the past three generations.

Today we are saluting the appearance of a successor to these two publications in the HLAS NÁRODA, a periodical dedicated to Czech Catholic affairs in the States and abroad. The HLAS intends to be heard all over the world, due to its privileged position of being printed by a free press in a free country. It wants to present the true state of matters pertaining to Catholicism and to clarify issues dealing with Faith and nationality, unclouded by the bias of unfriendly propaganda.

The new "HLAS NÁRODA" deserves an enthusiastic acceptance from all of us as a continuer of the purposes and ideals of the publications which it supersedes. It is taking up the challenge of becoming a protagonist of the Czech Catholic people and their religion. Its loyalty to traditions and precedents will serve a sorely needed purpose in America's cultural world of flux and new orientations.

To launch a new periodical, when so many of the older publications in the country, because of economic conditions, are either perishing or desperately struggling for existence, requires considerable confidence and determination. Yet, those who have undertaken the task feel that the needs of the time must confront difficulties and that there are still conditions or situations in the Czech Catholic ranks which need correction through cooperative public action or require a union of effort to bring about desired and necessary changes and results.

For one, there is the question of a dignified and impressive representation of the Czech-American group at the approaching American Bi-Centennial of 1976. Americans of Czech antecedents, however remote, cannot remain indifferent to the presentation of various and multiple contributions which their forebears over a period of 125 years tendered to the States. Such an ethnic display can only be made by an intensive action of all Czech-American groups, joined by the means of an adequate and competent communication.

For another the HLAS NÁRODA is taking on the important apostolic work, which its two forerunners carried on to the dying moments of their existence. There still are thousands of Czechs for whom the NÁROD and KATOLÍK were spiritual guides and teachers in the almost completely anglocized American Catholic Church. For such they served as missionaries, bringing by means of the printed word pastoral services and exhortations and printing and commenting on the Biblical text assigned for various periods of the religious year.

Apart from these two considerations and many other factors, which prompt the appearance of the HLAS NÁRODA, there is also a need of an ethnic interpreter, which will function in point of fact as the only spokesman for Czech Catholic Action in the world. Sad to say, there is no other popular publication which defends the Faith among the Czechs or portrays the true conditions of Catholicism in the Czechoslovak Socialist Republic. The HLAS NÁRODA aims to become a free voice of the Czech Church in the manner that it was heard in its pristine state, unfettered in preaching the Word of God, promoting a charitable attitude towards all men, and including a style of life founded on spiritual bases.

Those who have had the inspiration and courage to initiate the publication of the HLAS NÁRODA hope that their sincere efforts will be understood by those for whom the periodical is intended. They expect to make their paper a communications core of the Czech-American Catholic world, an inspirator of ideals, and a printed exchange of views and ideas for those who still preserve in their human or social relations love and respect for a national heritage whose roots are deeply grounded in history. Hail their effort and concretize your best wishes by material support!

Prof. Dr. Joseph Čada

"VELEHRAD", the historical religious Center in MORAVIA

(VOICE OF THE NATION)

A Very Happy New Year

In the New Year 1976 a New Venture

It was with much sorrow that we witnessed the passing of Katolik and Národ, weeklies, published by the Benedictine Abbey Press, Chicago, Illinois, Dec. 19 and 20 of last year; both had served the Czech-Americans for over 83 years, Narod as a daily for 62 years, then later as a weekly.

In response to very many requests of the former readers of Katolik and Narod for a Czech-English paper, a determined group of rather recently arrived Displaced Czechs from Czechoslovakia, after the Coup of Feb. 25, 1948, organized the CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC. under the title of "VELEHRAD," the historically famous place in Moravia where Sts. Cyril and Method came from Byzantium (Constantinople), being sent by Emperor Michael III on the request of Rostislav, ruler of Great Moravia. They came in 863 to Christianize the Slav inhabitants of Great Moravia and Slovakia and in a decade later the Czechs of Bohemia. today the combined inhabitants of these countries of Central Europe are known as Czecho-Slovakia.

Cyril, the younger, sobriquetted the "Philosopher," was learned, to him goes the honor for inventing the Cyrillic alphabet used in the Eastern Church and the modern Russian is based on it. "Velehrad" is then a 1100-year Christian institution.

Therefore, we are publishing the HLAS NÁRODA (Voice of the Nation), hoping it will be sympathetically received by our readers. It will carry general news, readers' forum, serial stories and memoirs and informative articles by our special contributors. We shall gratefully accept any of your suggestions to aid us in our new enterprise, but especially by recommending the HLAS NÁRODA to others. (Editors)

John Rarick Says:

KGB Espionage Agents Infiltrate Congressional Offices

Ultra-professional Soviet KGB espionage agents have concentrated their spy activities on Capitol Hill, where congressional offices leak classified information like rusty buckets.

As explosive as this blatant KGB spying in the halls of Congress is, it is not the full story.

High ranking government officials and U.S. intelligence agencies know of the foreign infiltration and are attempting to cover the spy network.

The Rockefeller Commission reportedly heard testimony behind closed doors earlier this spring which exposed an intricate KGB espionage network operating on Capitol Hill, and revealed the ability of the Soviets to intercept congressional and White House telephone calls.

Soviet-bloc agents operating under "deep cover" have been placed in congressmen's offices and on key committees, the commission learned.

Operating as "agents of influence" the undisclosed number of Capitol Hill aides — whose salaries are paid by the U.S. taxpayers — have been able to loot secret and highly sensitive documents from the offices in which they work.

The information has been turned over to professional KGB contacts who roam throughout the Capitol complex, immune from FBI surveillance.

Some of the staffers are left-wing sympathizers, while others are "co-opted" into working with the Communists.

Additionally, Rockey's Commission learned a massive KGB eavesdropping operation — conducted from the Soviet Embassy — which was able to monitor as many as 100,000 long distance phone calls to and from the Hill.

The Soviet net has intercepted calls from every member of Congress at one time or another, which raises the possibilities of espionage blackmail by the Russians.

A six-page draft section on the extent of Soviet KGB penetration into Congressional offices was prepared by the Commission for its report. But that section was never released.

America's Next Chapter

Almost every day in America there are distinguished citizens speaking out in protest of the direction toward Socialism our country is taking. These speaches are not reported in the nation's press, nor on radio or television, in most instances. Yet, the crescendo of voices from the people is rising and the voice of the everyday, honest, sincere taxpaying citizen of this country needs to be heard. It is one voice that makes sense in today's world.

Such a recent voice was that of the Honorable Kremit V. Rooke, judge of the juvenile and domestic relations district court in the city of Richmond, Virginia. His speech was delievered in the Spring of 1975 and he called it "The Next Chapter in the History of America." He said:

"I want to talk with you about a book which is now being written. It is a story in which all of us here are personally involved, a drama in which each of us has a role to play. I want to talk about the next chapter in the History of America.

"In but a short time we shall come to the year 1976, when we will commemorate the 200th anniversary of the birth of our nation. As is proper, we will, during the year, review the pages and the events of our history, enjoying the satisfaction and sensing the pride which are justified by the beautiful and glorious story of America, from its beginning to this 200th year.

We will honor and pay tribute to our forefathers, their courage and their strength, their devotion and their love of independence and freedom.

"We presume here to discuss this next episode of our history not as a literary or intelligent exercise, but in the hope that someone listening, or perhaps all of us together, may be able to influence the way the story is to go.

"Let us begin with a problem with which I am familiar, the matter of crime. How will this problem look in retrospect? How important will it be as our history continues to develop? Crime in America has more than doubled in the past ten years. Throughout our beloved America there is a spreading wave of disrespect for the law, for life, for security in our homes, a destructive malignancy eating away upon the right of Americans to be free and to live in peace.

"The Attorney General of the United States, the top law-enforcement official of our nation, maintains an efficient and expensive network of sources of information and statistics on crime. The current Attorney General, and the one who preceded him in that office, both have publicly stated that, with the existing rate of increase in crime, **our nation cannot survive ten more years. Hence, unless we are prepared to disprove these opinions we must assume that our next chapter is the end of the book, that it will be a short chapter, and at its end a great Nation will die.**

"In respect to this problem, I suggest that little effort has been made in recent years to avert this tragic end to our history. We have made heroes of criminals. We have made crime easy and profitable, statistically involving less risk than legitimate investments. A recent survey in which I have confidence reveals that 66 percent of the crimes committed in this country are never reported to the police, because our people have reached the conclusion that it isn't worth the trouble. The survey continues that of those reported, arrested and convicted, less than two percent ever spend as much as one day in jail. Is it to be our national policy, the will of Americans, to surrender in these circumstances, or must we, with God's help, dedicate ourselves to changing the course of history? Think about it.

There are other problems which cast a disturbing shadow over the future of America, as we mediate about the next chapter of its history. A problem of major significance is the quality of public officials, the character of those to whom we entrust the management of our country. Previous chapters tell us that in the formative years of our national development we were blessed with honest, dedicated, courageous men in the higher offices of our central government. America did not blossom forth, as a mythological Phoenix, great and powerful at the moment of its birth 200 years ago. It grew and prospered because it was blessed with the leadership of good men, honest, courageous men who, as they stated when they declared their independence, pledged their lives, their fortunes and their sacred honor. But now we must state that men of this kind and quality have been succeeded in the main, by politicians who have lost and betrayed the confidence of most Americans, and forfeited the trust of most of the rest of the world. Statesmen have degenerated to politicians, of both political parties, whose stock explanation of every failure is to blame the other political party: by politicians who cater to irresponsibility of the unproductive, enticing their votes by dangling before them a slice of the heart of a dying nation. If leadership of this kind and character, who survive politically through subsidizing failure and penalizing success, continues to write the script of our history, may God forgive us all for the next chapter of the history of America.

"We should ponder, too, as to what the next episode of this drama will reflect respecting the financial affairs of our nation. Our central government now owes approximately 500 billion dollars. It began its current year of operation with a budget indicating a deficit of $69 billion. That is to say, our Federal Government proposes to spend $69 billion more than the most optimistic estimate of its income. Twenty years ago the total budget was by chance about equal to this year's expected deficit. This year the total budget is 367 billion dollars, 69 billion over estimated income. This, to state it plainly, can only be described as total, disgraceful, shameless irresponsibility, draining the last of life's blood from America. We should ponder how this will develop in the next chapter.

". . . Let me humbly suggest, also, that America survived the ordeals of its infancy, and grew and prospered when its leaders and its people recognized the true and only source of their blessings. They directed their supplications and their praise, not to Washington, D.C., or to politicians, but to the Supreme Master of us all. The proud history of our Nation, its success and its beauty, reflects nothing so clearly as the fact that its leadership and its people deserved to be sustained by the divine will of God. If the chapter we now compose is the final chapter, if the story ends in failure, chaos, and destruction, this too will reflect His will.

"Let us now reflect upon the fact that the script for the next performance has not been written, in its final form, and there is yet little time for us to have a part in its composition.

"First, let us make it clear to those who lead us and to those who aspire to be our leaders that we will not surrender America to criminals and others who manifest disrespect for the rules by which we live, the Constitution and the law. Hear us clearly when we say that the sociologists and bleeding hearts have had their day and they have struck out. We want them off the payroll and out of the picture.

"Second, let us clarify the distinction between the statesmen and politicians. Those who would lead us now take note that America is fed up with politics and politicians, that the device of both political parties of blaming gross and growing failures upon the opposit party is a plain, transparent shame and we want these creatures out of our lives. They disgrace the memory of statesmen and defile the pages of our history.

"Third, let us announce in clear and convincing language that a central government which squanders tax money as is now being done, is irresponsible, inexcusable, bordering, in our judgment, very closely upon a criminal fraud upon those who produce the revenue and pay the bills of America. Let us challenge those who question that this is our view to submit to us a constitutional amendment requiring a balanced budget and the orderly reduction of our national debt.

"Fourth, let us reduce the term of office of all judges, and make it clear to all others who are paid by public taxation that they are servants of those who sustain them and accountable to the sovereign will of the people of America.

"Fifth, let us make it very clear that the national fiscal policy of penalizing the success of those who produce and subsidizing the failures of those who do not produce is contrary to the national will and must be stopped.

41st International Eucharistic Congress

Those who can recall 50 years ago, when Chicago hosted pilgrims from all over the world to the 26th International Eucharistic Congress in June, 1926, so will Philadelphia do so this coming year 1976 from Aug. 1 to 8 in the City of Brotherly Love.

It may be asked what is an International Eucharistic Congress? It is a world wide spiritual assembly of Catholics and other Christians to demonstrate their faith, love and commitment to Christ in the Eucharist. Each Congress designates a timely subject to be the theme of the gathering, the one selected for the 41st International Eucharistic Congress in Philadelphia is: "THE EUCHARIST AND THE HUNGER OF THE HUMAN FAMILY."

Each national section will consider the object of the theme, having speakers, discussions and workshops on this matter. Representatives from various countries will join their ethnic counterparts here in the States to take part in the deliberations.

The Czech section committee is set up, comprising a *Board of Protectors, viz.: Most* Rev. George J. Biskup of Indianapolis, Most Rev. John L. Morkovsky of Galveston-Houston, Tex., Rt. Rev. Abbot Thomas Havlik, O.S.B., Rt. Rev. Daniel Kucera, O.S.B., pres. Illinois Benedictine College, Lisle, Ill., Msgr. Peter Lekavy, S.T.D., Cavalier, N.D., Rev. Vaclav Michalicka, O.S.B., Benedictine Press, Chicago, Mrs. Mildred R. Janda, president, National Alliance of Czech Catholic, North Riverside, Ill., Mrs. Benita Pavlu, president, Catholic Women Fraternal, Austin, Texas, Hon. Ralph Perk, Mayor of Cleveland, O., Msgr. Francis Planner, S.T.D., rector of Nepomucenum, Rome, Andrew Sirek, president, Catholic Workman, New Prague, Minn., Msgr. Jaroslav Skarvada, S.T.D., Lateranum, Rome, Mrs. Anna Veverka, president, Czech Catholic Union, Cleveland, O

The Board of Directors are 45 from all the States and Canada, these we may mention in time later.

Bishop John L. Morkovsky of Houston, Texas, has taken particular interest in the Czech participation of the 41st International Congress at Philadelphia and has appointed Rev. Ludvik Nemec chairman of the Czech Committee.

There will be a meeting of this Committee on Thursday, Jan. 8, 1976, at 7:00 p.m. in the fifth floor Conference Room of the Chancery Building, 222 North 17th St., Philadelphia, to prepare agenda for the Eucharistic Congress.

THE WAR HAS BEGUN

By Dr. George S. Benson

For months we have been warning that the communists were planning a war on U.S. soil. It will not be Russian missiles attacking American cities and military targets, nor will it be Russian soldiers in uniform marching through our countryside. But, the current style of communist war is on in the United States of America and will advance until it is destroying property and taking lives on an increasing scale. On October 26th, it advanced to a new stage with bombs going off in **New York City, Chicago and Washington, D.C.,** at about the same hour. There were no casualties from those first three bombs, but they were apparently a signal to all the terrorist groups in the Western Hemisphere to increase operations. The comments will call it a War of Liberation for Panama, Puerto Rico and Guantanamo Bay. Violence will likely start in New York City first. Then the violence of guerrilla terrorists may be expected to spread across the entire nation in the name of the 1976 revolution to destroy faith in the American system, with criticism directed at Constitutional government and private enterprise.

This has been planned and financed by the Soviets for a long time. They have been patiently waiting for economic conditions in the United States to become right, with widespread unemployment, high prices, shortages of energy and growing dissatisfactions with government, calculated to cause otherwise patriotic Americans to join the opposition. This is precisely the method which was used in England. The socialists in England had been working for 40 years for socialist government there, but with very limited success. They saw World War II as their opportunity. They worked desperately during that war to turn the people against private enterprise. Government ownership and management of industry became the battle cry. Within weeks after the war closed they called for a general election, and voted out Winston Churchill, the best known man in the world of that time, and voted in the unknown Atlee, to take-over British industry. The present depression in America is being seized upon as the occasion for a similar undertaking in America. The nation is so badly infiltrated that some able Senators affirm several Committees of Congress are infiltrated and they request an official investigation, which doesn't seem likely to occur. A public investigation of our security organizations which were set-up to expose Communist infiltration is on in*stead. America is in grave danger.*

THE PANAMA CANAL ZONE

When the secret negotiations between Henry Kissinger and the Communist Dictator Omar Torrijos of Panama came to light, he and other State Department members began a campaign to convince Americans that we should surrender control over the Panama Canal Zone.

The Constitution requires the ratification of treaties by a two-thirds majority of the Senators. Senator Harry F. Byrd, Jr., of Virginia announces that 38 Senators have signed a resolution condemning these Kissinger nefotiations. That is enough to defeat ratification of such a treaty. Over in the House of Representatives, a bill to condemn that treaty and to withhold any money from the State Department which would be used to pay for other negotiations to give away the Panama Canal was passed by an overwhelming majority. This reflects the feeling of the American people. Nevertheless Mr. Kissinger is still proceeding with the negotiation of his proposed treaty. It would appear that he is counting on the pressures of fear and violence to force the Senate to approve the treaty. The bombings of October 26th, 1975, would appear to announce that violent blackmail is on. But, just for the record let me state that the 1903 treaty grants "sovereign powers, rights and authority over the Canal Zone in perpetuity." On May 25, 1904, Panamanian Secretary of Government Tomas Arias sent a clear-cut note to the American government, as follows: "The government of the Republic of Panama considers that upon the exchange of ratifications on February 26, 1904, of the Treaty for opening the inter-oceanic Canal across the Isthmus of Panama, its jurisdiction ceased over the Zone."

In 1907, the United States Supreme Court throughly reviewed the validity of our ownership of the Canal Zone territory and ruled that the treaty had been duly ratified, that our title to the territory was legal, and that the propery belonged to this nation.

However, there were some complaints by Colombians that the government of President Theodore Roosevelt had, in 1903, encouraged the Panamanian revolution and recognized the new nation prematurely. However, Colombia, in 1914 accepted $25 million as compensation in full for any injuries they claimed to have suffered at American hands. So, even that aspect was cleared up once and for all. So there is no legal question about American ownership of the Canal Zone.

How long will it take and how many American lives will be lost, before the American people and our State Department wake up to the facts of life?

CURING THE NATION'S ILLS

The Vice-President of the United States, Nelson Rockefeller, recently toured America conducting Public Forums on Domestic Policy. The purpose of these forums was supposed to give various citizen groups the opportunity to tell the Vice-President what actions the people believed should be taken by the Federal government. All kinds of groups and individuals appeared and spoke. Some were well thought out and some were frankly narrow in perspective. The Forum held in Denver, Colorado, heard a rare but timely bit of testimony. It held the audience spellbound. When it was over the applause was terrific. Such extended applause implied a message the entire nation should have.

As too often happens, the nation's press and other news media almost ignored the speech, which received far more spontaneous approval than anything the Vice-President said. Because we believe it strikes right at the heart of what is needed in America, following is a liberal group of excerpts from that statement for your consideration.

"At the time of our great Bi-centennial, a physical check-up is in order. We all know there are disorders and malfunctioning of various kinds of our body politic. Our economic and social order reveal strong symptoms. These include rampant inflation; increased crime; sexual permissiveness; broken homes; excessive national and consumer debt; discontent among labor and minorities; and disillusionment among our youth. With all the palliatives being advanced as "cure-alls," it seems significant to ask: Are the remedies we are applying directed to conquer the actual disease, or are they merely palliatives to relieve the inconvenience and distress of the symptoms, while the disease, cancer-like, takes us to our destruction?"

ELEMENTS OF AMERICA'S HEALTH

But before we go to our ailments and disorders, it is well to review the elements of our health and strength that we have acquired under our divinely inspired Constitution, the liberties it guarantees, and the free institution it sets up.

The facts speak for themselves:

No nation on earth eats as well as our nation. No country is so well clothed. No people are so well housed. No individuals on this earth have so many of the conveniences as we do in terms of heating, lighting, plumbing and other comforts. These are not luxuries enjoyed by the rich alone; these are the comforts of us, the common people . . . comforts of which mighty monarchs of by-gone ages never dreamed.

Few nations enjoy such freedoms — freedom to speak, to think, freedom to own property and businesses, freedom to worship, freedom to print, freedom to travel at home and abroad, freedom to censure even public officials, and freedom to have the privacy we desire.

No country has been more concerned with "due process" in its judicial system than ours. The protection of human rights, as granted by our Constitution and Bill of Rights is not just theory. History will record that we bent over backwards to protect the rights of the individual, sometimes even to a fault.

THE SOURCE OF AMERICA'S BLESSINGS

It has been the power that has come to us from God, because, to a great extent, we have been a God-fearing, Christ-worshipping people. There are some in this land who believe this is "a land above all other lands" to the Lord, and that we shall remain here on this land only as we remain in God's divine favor.

There are principles, which if applied and acted upon, are conducive to the social, spiritual, and economic well-being of the nation. They are basic to sound international as well as domestic accord. The principles came from God himself to Moses, and for the foundation for civilized society. They are summarized in what we often call the **Ten Commandments.** These were designed by an Omniscient Intelligence to plumb the depths of human motives and to govern the baser parts of man's nature. It is well to be reminded that no nation has ever perished which has kept the commandments of God.

If we accept the premise that human rights are **granted** by government, then we must be willing to accept the corollary that they can be **denied** by government. If Americans should ever come to believe that their rights and freedoms are instituted among men by politicians and bureaucrats, then they will no longer carry the proud inheritance of their forefathers, but will grovel before their masters seeking favors and dispensations . . . a throwback to the feudal system of the Dark Ages. We must ever keep in mind the inspired words of Thomas Jefferson, as found in the Declaration of Independence, and I quote:

"We hold these truths to be self-evident; that all men are created equal; that they are endowed by their Creator with certain inalienable rights; that among these are life, liberty, and the pursuit of happiness. That to secure these rights, governments are instituted among men, deriving their just powers from the consent of the governed."

FROM BOHEMIA TO IDAHO

The Story of ANNA KAZDA — Sister Jane de Chantal Kazda, C.S.J.
(As told to Sister M. Aloysia Ames, C.S.J.)

This is a life story of a widowed Czech mother of seven children, leaving Bohemia 78 years ago (1897) for the United States in the West — Idaho. The author, the youngest, is still living as a Sister of St. Joseph at St. Joseph Hospital, Lewiston, Idaho 83501.

(The editor)

On April 29, 1889, I began my adventurous journey through life, the last of the ten children of Joseph and Magdalena Pavel Kazda. Our home was in the little village of Heyna, in Bohemia. Antonia, who was two years older than I, was my only sister. Our brothers delighted in spoiling us, especially the youngest. I was Baptized Anna. Mother often called me Aninko. Since 1917, I have been Sister Jane de Chantal of the Sisters of St. Joseph.

The homes in our village were near together, but the farms where the men and older boys worked were away from the village. Some farms were used for raising hay, others for vegetables to be sold at market. I do not know what kind of corps my father had, but I remember the cow, chickens and ducks in the yard of our house.

I have one picture of my parents taken with the two of us girls. I was about a year old and my sister was three. Mother often told us of the hazardous event of our ride to the next town where the photographer had his shop. We had almost reached our destination when the horses suddenly became unmanageable. Father was thrown from his seat, injuring his chest. Mother though his ribs were broken. Filled with fear she cried aloud, "Mother Mary, save us!" Almost immediately the horses became quiet and we continued our trip. In the picture Mother is holding me on her lap. On her face is her usual kind smile. Father's face is very serious: he may have been in pain. Antonia is standing by his knee.

Father died when I was only four years old. I do not have many clear recollections of him. I'll never forget an incident that occurred the night before he died. I awoke thirsty and sat up planning to go for water. The room was dark. I saw in the middle of the room a glowing wayside shrine of the crucifix. Frightened, I ducked my head under the pillow. When I peeked again the vision was gone. Gone from sight but not from my memory. I have never forgotten one detail of it, even now in my old age.

Our Church was in the cen-

FROM BOHEMIA TO IDAHO

ter of the village not far from our home. We all walked to Church together. It was our custom to say: "Praise be to Jesus," whenever we entered a house or met a friend. Mother taught us our prayers which we said together each evening. They had so many things to pray for that it was often seven or ten minutes before we reached the praying of the rosary. Each one, even myself, took a turn in leading the rosary. All the children, except myself, were prepared for First Confession, and Communion and Confirmation in our village church. Frequently the whole village made pilgrimages together to a neighboring shrine. All little girls wore white dresses and everyone joined in the prayers and hymns. It was a beautiful sight and a dear memory.

We attended school in the next village about a mile distance through the woods. Education was a serious responsibility of the Sisters, priest and the children. Rules were enforced; infractions punished. When I was in the second grade I had to perform a penance for running through the classroom. I thought is was a very humiliating penance to have to kneel on the platform of the Sister's desk in the front of the room while Father was giving the daily instruction.

Gypsies often camped in the woods through which we passed on our way to school. If children did not salute them with a prayer, the Gypsies blocked the path until they heard the prayer. We not only prayed that we would not meet Gypsies, but prayed loudly when we saw them. My sister and I were afraid that they might steal us.

Charley, the eldest of the children, left home before I was old enough to remember him. We often asked Mother to tell us more stories about him, especially after she read us one of his interesting letters. One story she told was about a meal served to a tramp. She made him a sandwich. Charley thought one was not enough. He made another sandwich for the tramp. That was typical of his spirit of generosity which I later witnessed often. She also told of his skipping a grade in school. Sister asked him to transfer to the other side of the room where she was teaching the next class. He moved, did the work well with those children, and was thus promoted. He was a very intelligent boy.

Charley was especially interested in geography and in the names and positions of the stars. He enjoyed pointing out stars to his brothers. But it was his study of geography and history that started his reading about the subject of America. Mother said that he gave no one any peace until he received permission at the age of fifteen to cross the Atlantic. We already had relatives in America before Father consented to let him go. He went to visit an uncle in Wisconsin.

Sylvester was the oldest brother that I knew in Bohemia. He injured his hip while playing by a brook, and jumping over stones. Trying to be brave and not wanting to cause trouble, he did not let Mother know of the accident until she discovered him limping. By the time that she was able to take him seventy miles to Vienna, Austria (which was closer than Prague), the bone had knit in such a manner that the doctor told Mother he could do nothing for it. Sylvester never complained or sought the easier job because of his limp. I do not remember much about the other boys until after we came to America.

Letters came frequently from Charley. Bohemians had settled in many parts of the United States. He told of making friends in Chicago, Cleveland, and other cities where he found work. His aim seemed to be taking him westward, attracted by the books he had read about the newly opened West. When he wrote that he had bought property in Idaho, and described the successful farms on which he worked, he made the picture attractive. Mother read all his letters to us. We heard his frequently repeated suggestion that we all come to America. After Father died, he urged Mother to sell out and come to Idaho where he was certain he would make his home. Letter after letter repeated the same request. Thinking more of our future than of her own, Mother bravely determined to leave her homeland. Property was sold. Household supplies and our personal effects were packed. I do not remember how much luggage we were allowed to take with us, but I know we had many kitchen utensils with us in Idaho that reminded me of the Old Country. Of course, she packed our feather beds which she had made of goose down.

Toward the end of the school term in the spring of 1897, our dear mother took us once more to the grave of our father in the cemetery next to our parish church. Here, too, were buried her second son, Frankie, who died at the age of eight from blood poisoning resulting from a wound in his leg caused by a rock thrown by one of the boys at school; another Frankie who had died at the age of nine months; and a baby girl born dead. It was a solemn visit, the last to the graves of our family.

When we reached New York what surprised us most was the size of the buildings. We could not see the tops of them. Never in all my eight years had I seen anything like them. They were many times taller than our church in Bohemia.

None of us knew a word of English. Mary Pavel, a cousin, who had made the voyage with us, could speak German. Many people aboard ship and in New York knew that language. Mother depended on Mary's help. We spent one night in New York before boarding our train for Idaho. Mary Pavel was going to Chicago, so she took a different train. We missed her, but Mother and the rest of us were able to make ourselves understood a little. No particular event of the long train ride stands out in my memory. I do not recall whether or not we had berths. There was so much for me to see and investigate that I'm sure I was tired enough to sleep anywhere. We were especially eager to meet Charley. We had made our own mental pictures of him from reading his letters. Mother told us again of our cousin, Thomas Soumar, whom we were to meet in Idaho. His wife was dead. His mother kept house for him and his four children who were about our age. The oldest was about fifteen years old. Then came Mary, Anna and the youngest son, John.

Journey's end was the railroad depot in Kendrick, Idaho. Charley was waiting for us. He was surprisingly short for a grown man of about twenty-three years. He could speak English, but he had not forgotten our language. It did not take us long to get acquainted. Aside from the timberland he had written about, he had no home of his own. He lived wherever he had a job as a day laborer for the farmers.

Our first nine weeks in America were memorable. We were in a rented house in Kendrick and all of us, Sylvester, Rudolph, Mat, Joe and the girls promptly became very sick. Mother told us she thought we had scarlet fever because of our high fever and severe itching. Do you know how much the good doctor charged Mother for the nine weeks that he took care of us? Fifteen dollars. Years later he came to care for Mother when she was dying. I wish I could remember his name.

The first word we learned to say in English was "hello." When we were able to sit on the porch we called "hello" to everyone who passed by. As soon as we were well enough to travel, Mother rented a small place on Bear Ridge near the home of Thomas Soumar. Because he was the father of a family, we did not think of him as a cousin but called him Uncle Thomas or Uncle Soumar. Anna, his youngest daughter, a regular tomboy, became my special friend. Sometimes her fearless climbing of rafters and trees frightened me. While her father was taking Mother around the country in his wagon to try to find property she could buy, we had a glorious time at our cousins' home or they at ours. Their Aunt Mary was good to us. Our brothers helped with the farm work, otherwise, Uncle could not have been away from his farm.

During the long trips with Uncle Soumar, Mother did not find a site she could afford to buy. She did encounter situations where she would not like to live. One she recounted took place in a farm house where she spent a night. A thumping sound awakened her. It seemed as though something were falling on the bed covers. Startled she lighted the lamp. Live creatures were dropping on the bed from the rafters. She did not know what they were, but she spent the rest of the night in a chair rather than share the bed with whatever they were. In the morning she learned that they were bedbugs!

Good news came from Chicago, Mary Pavel had married a young Bohemian, Joe Svoboda, and they planned to make their home near us. We were delighted at the thought of seeing Mary again and we made our home with them in the timber above Southwick. In our village in Bohemia we had many families near us. Mother must have found it very lonely with no one to talk with except us children and the Soumars. Mary's brother, Frank Pavel, soon joined her . . . Frank, a graduate of a school of music in Bohemia, was an accomplished musician on the violin, clarinet and the piano. Most of the time he was away working in Lewiston, Idaho. Whenever he came to visit, knowing that we all loved music, he brought one of his instruments with him. Charley played the violin, and taught Joe to play after buying him an instrument. Math played the accordian and mouth organ. When Frank was with us we had an exceptionally fine evening of music and song.

Mary's husband, Joe, was very tall and so thin I think you would call him lanky. He could speak English, but Mary had learned only a few words. Joe and I became special friends. He always took my part when anyone complained of my impulsive acts which many times showed poor judgment. Often he took me on his knee and asked me to sing for him. His favorite was a song Mother taught me in the Old Country. Shall I tell you its story?

A little shepherd boy who was dumb felt very sorry for himself because he could not join in the family prayers and hymns. One day after his sheep were safe in their pasture, he made a cross of a couple of sticks, set it in a tree and knelt to think his prayers to God. Suddenly a lovely lady came and asked if she might have a sheep. The boy told her he would have to ask his father. She offered to watch his sheep while he went home for permission. Wishing to please the kind, gentle lady, he ran home in great excitement. He found his father busy in the house and told him about the beautiful, sweet lady and her request. Only then did he realize that he was talking! "The beautiful lady must surely be the Mother of God," the boy exclaimed. His father agreed and told him to give the Lady not one sheep, but to tell her that she may have all of them. Remembering that the young lambs were still in the yard, his father called after him to give the lambs to the Lady, also. The little boy, no longer the "dumb boy," brought the lambs to the lovely Lady who was still with the sheep. He gave her his father's message. "You keep your sheep, little boy. I will give you a gift instead." She gave the boy a rosary and taught him how to pray it. She told him to teach his parents the rosary, too. This was the song I sang in Bohemian. My brother, Math, now ninety-two years old, tells me that when he has breath enough he still sings that little song. Math had a beautiful voice.

Christmas proved to be an exciting time for us. Cousin Joe promised me that if I were good, Little Jesus would send me something nice on Christmas Day. My sister and I shared the bedroom with Mother. About four o'clock I awakened Mother and asked if the Baby Jesus had been to our house yet. Mother told me to go back to sleep. It was too early. Shortly after daylight, Cousin Joe came with our Christmas gift, a bucket of oranges and apples. Although we had no Mass, we had our prayers together and sang our lovely Christmas hymns with the boys both playing their instruments and sharing in the singing.

(To be continued)

OBITUARIES

William J. Klecka Jr., Assoc. Dean at Moraine Valley Community College. Funeral Wednesday, Dec. 31, 1975, from St. Leonard Church, Berwyn, Ill. Interment Queen of Heaven cemetery.

John J. Pospisil, age 79 yrs., died Dec. 21, 1975. Funeral Dec. 24, 1975, from St. Ludmilla Church, Chicago. Interment St. Adalbert cemetery.

Frank J. Kozak, Berwyn, Ill. Funeral Tuesday, Dec. 23, 1975, from St. Odilo Church, Berwyn, Ill. Interment Mt. Auburn.

Anna Kolka (nee Filip), Riverside, Ill. Funeral Wednesday, Dec. 24, 1975, from St. Mary's Church, Riverside. Interment St. Adalbert cemetery.

Miss Mary Juricka, age 79 years, died Tuesday, Dec. 23, 1975. Born in Moravia. Funeral Saturday, Dec. 27, 1975, from St. Procopius church, Chicago. Interment St. Adalbert cemetery.

Read your
CATHOLIC PRESS
Millions of Catholics in the world today wish they had such freedom!